

Újfoljam

45. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2010. június

„Ki az apja az esőnek, és ki nemzette a harmatcseppeket?”
(Jób 38,28)

Fotó: D. M.

Az együttlét célja: EGYÜTT MAGASZTALNI!

„Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!” (Zsolt 34,2–4)

Nagy ajándék megtapasztalni, amikor egy-egy velünk történő dolog, esemény nagyobb, mélyebb, gazdagabb, tartalmasabb, értékesebb, több, mint amire számítottunk, amit reméltünk. Isten, a mi Atyánk, Akiről az Úr Jézus mondja: „mindennél nagyobb” (Jn 10,29) így munkálkodik, hiszen így szól: „Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,9) Ennek a kiváltságnak vagyunk részesei egyenként és együtt. Így fedezhetjük fel alkalomról alkalomra az együttlétünk célját. Több ez, mint amit mi gondolunk!

Ma arra figyelhetünk együtt, hogy milyen egyértelmű és milyen magával ragadó a megszabadítottak éneke. Mert itt egy himnusz olvasunk, magasztalást és dicsőítést. Ez az új ének, amelyik betölt, és amelyik megszólal újra és újra személyesen, és amelyik magával ragad másokat is, a hívők közösségét. A pusztulásból kiszabadult ember éneke: „Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét.” (Zsolt 40,4) Az eszmény-, ön- és emberdicséret helyett Isteniünk dicsérete, ez az új ének. Hadd mondjam így: nem a régi nóta újra és újra, hanem az új. Vizsgáljuk meg a szívünket, milyen hullámhosszra van hangolva! Az együttléteink célja nem a régi nóta különböző hangszerelésű megszólaltatása, hanem éppen ellenkezőleg: az új éneké! Szomorú tapasztalatom, amikor a régi nóta kerül elő. Jól ismerjük, jól bele tudunk fárad-

ni, de azért csak fújjuk. Megtérésünk a gondolkodásmódunk megváltozása, a látásunk, szemléletünk, irányultságunk megváltozása. Nem az emberre nézünk, hanem először mindig az Úrra! Ez a helyes sorrend. Nem a láthatókra, hanem a láthatatlanokra, nem az ideigvalókra, hanem az örökkévalókra. Az egy-szeri megtérést naponkénti kell, hogy kövesse, ebben is.

A zsoltáros bizonyosságot tesz arról, hogy ez nem egy-egy minősített alkalom sajátja, hanem egy mindenkorra szóló, állandó magasztalás. Nehéz helyzetének megoldása ez, bajainak feloldása: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az ÚRral dicsekszik lelkem.” Érdeemes azt is felfedeznünk, hogy ez a mindenkori dicsőítés, magasztalás értelemszerűen azt is jelenti, hogy mindenki előtt, hiszen ha ez hangzik mindig, akkor ezt kell, hogy hallják a környezetében lévők. Ő mégis azokat emeli ki, akik örülnek ennek, az alázatosakat. Nem véletlen ez, hiszen nem mindenki örül ennek, a legtöbb ember nem alázatos, hanem önmagát magasztaló és magasztaltató. Annak örül, ha őt dicsérik, ha őt magasztalják. Micsoda rangkórságban szenvednek sokan! A hívő ember azonban csak az Urat dicséri, és Vele dicsekszik mindenkor és állandóan. Ez az egyik világos ismertetőjele. Beszélgettem valakivel arról, hogy hogyan derül ki számára az, hogy akivel beszél, ugyanúgy Isten ószövetségi népéhez tartozik, mint ő. Azt mondta, van ennek né-

hány nyilvánvaló jele. Arra gondoltam, Isten újszövetségi népének is van ilyen. Fel lehet ismerni a beszédjéről, hogy Jézussal volt és van, hogy Hozzá tartozik. Az egyik nyilvánvaló jel az új ének, az Úrral való dicsekvés.

A másik, amelyik kiviláglik ebből a zsolnárból, hogy ez nem személyes ügy csupán, hanem közösségi is. Mégpedig úgy, hogy magával ragadó módon kell élni vele. Egymást kell meghívni erre, egymást kell bátorítani erre, egymást kell hangolni erre. Milyen más az életünk, amikor egymást nem elhangoljuk, nem lehangoljuk, hanem erre össztöbbszörzük: „*Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!*” Mert ennek mérhetetlen ereje van, mint ahogyan annak is, ha együtt hajlunk a helytelenre. Közösségi létünk és együttlétünk célja, hogy magasztaljuk, dicsőítsük az Urat. Olyan páli, szilási módon együtt, még kalodában is. Emlékszem, milyen áldás lett abból, amikor

Isten Táborában nagyon kemény ellenállás mellett nem elkeseredtünk, hanem magasztaltuk az Urat hatalmáért, mentő szeretetért. S ez mindig kiút a kiúttalanságból. Egyedül megrogynak a lábaink, egyedül meginoghatunk, de együtt felemeltetünk, így rendelt egymás mellé az Úr. A gyülekezeti közösség, melynek legkisebb sejtje a ketten együtt, mérhetetlen erőforrás, mérhetetlen ígérekkel felszerelve. Az istentiszteleti közösségünk, bibliaórai közösségünk, együttlétünk célja tehát, hogy magasztaljuk, dicsőítsük az Urat, dicsekedjünk Vele. Hangoljon arra, amit mindig tennünk lehet és kell, és hangolódjunk arra, amiért ide is érkezünk. Milyen más úgy jönni gyülekezeti közösségünkbe, hogy ez ott él a szívünkben, figyelmeztet, erősít és bátorít, hogy betöltsük rendeltetésünket.

Személyes jólhangoltság ez mindenkor és mindenütt, bizonyágtétel az emberek előtt, örömforrás az alázatosoknak és közös-

ségi buzdítás, hogy mindez együtt történjen a gyülekezetben. A gyülekezeti alkalom egyik egyértelmű jellemzője kell, hogy legyen ez. Ez az a légkör, amelyikben az ember a menyeyei levegőt szívhatja be. Mérlegre kerül minden együttlétünk, megmutatkozik, hogy mi tölt be bennünket. S ez nem egy liturgikus program, hanem életfunkció, életjel, az új élet jele. A vallomás hitelesíti: „Az ÚRhoz folyamodom, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem. Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott a nyomorult; az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.” (5–7.v.) Nyomorult emberek vagyunk, akik átéltük a szabadítást, és ezért van tele a szívünk. Nem szépítünk semmit, nem torzítunk magunkról, de nem is veszünk el semmi dicsőséget Urunktól, a Szabadítótól, Jézus Krisztustól. A helyes szemlélet örömünk forrása: „Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.” A magasztalásban, a dicsőítésben éppen ezt tesszük. Nagyon érdekes, hogy számos ősi kézirat szerint lehet tulajdonképpen felszólító módon visszaadni a 6. vers üzenetét: „Tekintetek rá és ragyogjatok!” Igen, ez a feladat lehetőség is egyben, mert valóban csak úgy lehet ragyogni, ha rátekintünk, és így magasztalva Őt lehet ragyogva Őt dicsőíteni az emberek előtt. S mint örvendező emberek, nem fogunk szégyenkezni, nem pirul az arcunk, sőt így lehetünk vonzóak. Az Ószövetség azt jelenti ki, hogy az örvendező ember szép. (Zsolt 3,4; 27,6; 52,10; 92,11) S mindez gyógyít.

Egy Pest környéki lelkészhez szinte zarándokoltak az egyszerű emberek, mert megértette őket, és tudott a nyelvükön beszélni,

„Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!” (Zsolt 34,2–4)

Isten megajándékozta ennek a lelki ajándékával. Gyökössy Endre szerette volna fiatal lelkészként megismerni a titkát. Egy fiatal menyecske mesélte el, aki idegösszeroppanás határára jutott, mert az ő családja is rákerült a kuláklistára. Felkereste ezt a lelkészt a szomszéd faluban. Kapálás közben találta, aki megvallotta, hogy éppen azért imádkozott, hogy Isten küldjön valami segítséget neki. Adott egy kapát, és három-négy órát együtt kapáltak. A fiatalasszony mondta a magáét, az idős lelkész meg bólogatott, de nem szólt egy szót sem. Amikor végeztek a kapálással, a nagytiszteletű úr rákönyökölt a kapára, fölfelé fordította az arcát, a napsugár felé, és elkezdte dicsőíteni Istent. Megköszönte a szép tavaszi délelőttöt, a meghallgatott imát, a segítséget, a gyomtalan kertet, a virágba borult fákat, az együttlétet. Himnuszt mondott Istennek. Utána elengedte a kapát, fejére téve a kezét megáldotta a menyecskét: „Eredj el, lányom, békességgel, és adjon neked Isten olyan örömet, amelyet nekem adott ma, hogy elküldött hozzám, és segítettél rajtam. Így segítsen rajtad is. Isten áldjon meg!” Mire a menyecske az állomásra ért, mintha újjászületett volna, mintha soha nem lett volna félelme. Békessége volt, öröme volt, vitte az áldást. Így vallott arról, amit átélt: „Tetszik tudni, ragyogott ám a tiszteletes úr arca, ahogy a napsugár felé fordította. Tisztára Krisztus-arca volt, és én belekerültem ebbe a sugárzásba.”

S ez a titok így működik ma is. Az egyik Kékkereszt-csoportban hasonlóan vallott egy testvér, aki bajaival ment oda, és békességgel tért haza. De így van ez itt közöttünk is, mindnyájunkkal, ne feledkezzünk el erről, magasztaljuk az Urat egy szívvel és egy szájjal!

Somogyi Péter lelkipásztor

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Február 21-én:** Ifjúsági istentisztelet keretében a Mozgósítás című sorozat ötödik része volt. Az alkalmat Járny Loránd tartotta.
- **Március 6-án:** „Anániás-nap” címmel férfi csendesnapot tartottunk.
- **Március 21-én:** Egy tízhetes tanfolyamot indítottunk Kereszt-kérdések címmel.
- **Március 27-én:** Közösén kitakarítottuk templomunkat és gyülekezeti házunkat.
- **Március 28-án:** Felnőtt kereszteleés és konfirmáció alkalmával ünnepi istentisztelet keretében húsz testvérünk tett hitvalló fogadalmat. Istentisztelet után együtt maradtunk a családokkal „Reménység” jegyében délutáni programra, melyen beszélgetés és filmvetítés volt.
- **Április 4-én:** A Fasori Zenés áhítaton gyülekezetünk zenészei adtak húsvéti hangversenyt.
- **Április 10-én:** „Kamaszaink helykeresése: velünk vagy nélkülünk” címmel szülői csendesnapot tartottunk a gyülekezetben élő és a Julianna iskolába járó gyermekek szüleinek.
- **Április 17-én:** Isten Táborába mentünk az első tavaszi munkanapra.
- **Április 24-én:** Kirándultunk a budai hegyekben.
- **Április 25-én:** A Julianna iskola pedagógusaival, diákjaival és szüleikkel együtt voltunk az istentiszteleten, melyen a diákok és az iskola énekkara szolgált ünnepi műsorral.
- **Május 2-án:** Zenés áhítatunk keretében a Budapest-Északi Református Egyházmegye kórustalálkozója volt.
- **Május 15-én:** Isten Táborában voltunk második tavaszi takarító napunkon.
- **Május 16-án:** Fialaljaink (16 lány és 13 fiú) konfirmációi hitvallás- és fogadalomtételének ünnepi alkalmá volt istentiszteletünk keretében. Délután ifjúsági evangélizációt tartottunk azoknak a fiataloknak, akik még nem hallhatták az örömhírt. Igét hirdetett Végh Tamás.
- **Május 30-án:** Nyikos András hatodéves teológusunk vizsga-istentisztelete volt. A Csipkebokr Óvoda nagycsoportos ballagó gyermekei az istentisztelet előtt műsorral búcsúztak.
- **Június 6-án:** A Fasori Zenés áhítaton a Psalterium Hungaricum kórus volt a vendégünk.
- **Június 13-án:** Isten Táborába mentünk, zártuk a tanévet.
- **Június 14-én:** A Julianna iskola tartott csendesnapot Isten Táborában.
- **Június 20-án:** A végzős juliannások ballagása után tanérvzáro istentiszteletet tartottunk.

FELELŐSSÉGÜNK NEMZETÜNKÉRT

Már a Biblia elején világosan élénk adja Isten a ránk bízottakért való felelősség feladatát, amikor megkérdezi Kaint: „*Hol van a testvéred?*” Ő így válaszol: „*Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?*” (1Mózes 4,9) Ezzel a felelettel próbálta lerázni magáról a felelősséget, amelyet mellette élő testvére élete védelmére kapott Istentől.

Mindnyájunkat felelőssé tett Isten egymásért. De nem egyenlő súlyú ez a felelősség-hordozásunk mindenki iránt. Első renden a közvetlen családunkat bízta ránk. Párunkat, gyermekeinket, szüleinket, egy következő körben rokonainkat. Felelőssé tett azokért a közösségekért, amelyekbe helyezett: munkatársainkért, szomszédainkért, barátainkért, lakóközösségünkért. Ide tartozik a gyülekezet; amelybe(n) elhívott, és a nagy család tagjává tett. Ebben a felelősségi sorban fontos helyet foglal el a népünkért, nemzetünkért hordozott felelősségünk.

A hívő ember egyik körre sem mondhat-

ja Kain hamis és hányaveti mondatát: „*Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?*” – Isten válasza egyértelműen az: – Igen!

Ezért nem értem azokat, akik feleslegesnek tartják, hogy templomunkban hangsúlyt helyezünk a nemzetünkért hordozott felelősségünkre. Ez nem a lelkipásztor beállítottságának, hazafias érzelmének, múltból hozott örökségének a kérdése, hanem Istentől kapott feladatunk. Abban lehet különbség hívő emberek között, hogy vérmérsékletünk, kifejező-készségünk ebben a kérdésben is más, de mindnyájunkat kötelez az Ige: „*Ha pedig valaki övéiről és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél.*” (1Tim 5,8) – Ebben a ház-népbe nem csak az özvegyek tartoznak bele (az iménti Igében az ő érdekükben szólt Pál első sorban), hanem a teljes Szentírás fényében szemlélve azok a körök, amelyeket fent már leírtam. Sőt! Túl az érintettségi körökön felelősségünk van az egész emberiségért is.

Aki az ószövetségi próféták iratait, beszédeit olvassa, megdöbben, milyen mélységes szociális felelősséget hordoztak. Isten ítéletét hirdették azokra, akik becsapták atyjukfiat, megrövidítették a bérüket, kihasználták a szegényeket, ráutaltakat stb.

Úgy látszik, nemigen olvasták a Biblia prófétái könyveit azok, akik azt tanácsolják, hogy a lelkészek, a templomos hívek ne foglalkozzanak a nemzeti kérdésekkel, hanem csak a „lelkiekkel”. Olyan ez, mint amikor ifjúsági bibliaórán kérdeztem egyik fiatal leányt, hogy van a nagymamája, mert tudtam, hogy édesanyjával együtt elhanyagolja édesapja közelében élő idős anyját. – Tamás bácsi! A Bibliával foglalkozunk, ne a nagymamával! – válaszolta a felvágott nyelvű leány. Azt mondtam: – Rendben van. De tudod, ha kinyitjuk a Bibliát, egyből azt olvassuk, hogy mi van a nagymamáddal...

Ezért imádkozunk rendületlenül hazánkért, énekeljük imádságként minden vasárnap a Himnuszt, és időnként jelzéseket teszünk, ha úgy látjuk, hogy nemzetünkért tehetünk és tennünk is kell valamit.

Így örülünk a választások eredményének, mert Istentől kapott rendkívüli lehetőséget látunk abban, hogy nemzetünk újjáépítése történhet. A hívő ember (is) józan ember. Láttuk, hogy egyre tarthatatlanabb az a folyamat,

amelyben idős testvéreink kórházi ellátási gondjai, családok anyagi ellehetetlenülése, a munkahelyek tömeges megszűnése, a kisgyermekeket vállaló családok egyre nehezebb élete, sok fiatalunk külföldi munkakeresése – nem utolsósorban tömegek erkölcsi, lelki súlylédése a szemünk láttára történt.

Mennyit imádkoztunk változásért! – Isten most is jobban tudta az alkalmas időt, mint mi. Alig győztük kívánni, pedig most ébredt arra nemzetünk, hogy ne egy kis megújulási lehetőségre szavazzon, hanem bizalmat adjon az újjáépítést teljes elszántsággal felvállaló vezetésnek. – Jó tudnunk, hogy az első sorban fáradozók közül számosan hozzánk hasonló, imádkozó emberek, akik feladatukat Istentől vett küldetésnek tekintik.

Hogyne örülnénk hát határainkon belül és kívül, mi, magyarok – Isten ezen a ponton is megmutatkozó kegyelmének!

Aki eddig is folyamatosan imádkozott az újjáépülés lehetőségéért, abba ne hagyja. Aki eddig még nem állt be ilyen komolyan az imaháttér szolgálatába, az is vállalja fel naponként ezt a feladatot. Még csak most jön a neheze! Világméretű anyagi szorításban, adósságaink iszonyú kötöttségében kell igen sok területen újat kezdeni, építeni. – Azért is imádkozunk, hogy minél többen azzal a lelkülettel forgolódjanak a Parlamentben, közéletben, amely nem a másik ellen tör, nem a gyűlölet indulatát sugározza, hanem a Lélek gyümölcse áldott, Istentől kapott ízeit adja tovább, bármilyen indulattal is találkozik.

Aki idáig elsegített bennünket – ha figyelünk Rá és engedelmeskedünk Neki –, hatalmas arra – ahogyan a 2Kor 9,8 Igében olvassuk –, „*hogy minden kegyelmét kiáraszsa rátok, hogy mindeniütt mindenkor minden szükségesséssel rendelkezsetek, és bőségben éljetez minden jócselekedetre*”. Úgy legyen!

Végh Tamás lelkipásztor

Közös gyülekezeti hétre készülünk

Az eddigi korosztályonkénti gyülekezeti heteink örömeit és áldásait az augusztus 2. és 8. közötti, hétfőtől vasárnapig terjedő héten közösen szeretnénk megélni, amelyre nagy szeretettel hívunk és várunk gyülekezetünkéből mindenkit. Gyönyörű környezetben, kényelmes elszállásolási lehetőségekkel vár bennünket a Várhegy Üdülő Sátoraljaújhelyen.

Ez az üdülő Kelet-Magyarország legnagyobb befogadó képességű, több generáció igényeit is kielégíteni képes szálláshelye. Öt-hektáros területén egyidejűleg 440 főnek tud szállást és étkezést biztosítani. A 300 méter magasan, egy ősfenyvesben elhelyezkedő üdülő területén található: focipálya, 100 m²-es fedett terasz, kosárlabdapálya, szabadtéri ping-pong asztalok, hinták, saját medence 600 m²-es terasszal és napozóagyakkal, parkoló, szalonasüítő hely, táborútrazakó hely, ezer kötetes könyvtár, alkoholmentes büfé és egy 100 főt befogadó, 2006-ban épült ökumenikus kápolna is. Urunk iránti hálával tájékoztatjuk a gyülekezetet, hogy a részvételi díj megállapításánál a táborozást előkészítő szolgáló csoport 1 500000 forintos támogatással számolhatott.

A vasúttal utazók részére csoportos utazást kívánunk biztosítani. A vonat Budapest Keleti pályaudvarról augusztus 2-án 6:33-kor indul, és Miskolc érintésével 10:09-re érkezik meg Sátoraljaújhelyre. Az autóval utazókat kérjük, hogy hétfőn 9.00–11.00 között érkezzenek meg! A tábor pontos címe: Várhegy Üdülő Sátoraljaújhely, Oremus út 10. A táborhely közúton az M3–M30 majd a 37-es főút útvonalon közelíthető meg a legegyszerűbben.

Célunk, hogy minél többet és többféle módon együtt legyünk, s e többgenerációs keresztyén szeretet-közösség mindnyájunk életébe sok-sok áldást hozzon!

Igei alapok

1. Célkitűzés:

Gyülekezeti elkötelezettségünk gyakorlása

• **Isten imádása** „A királyi széken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!” (Jel 5,13)

• **Egymás befogadása** „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Róm 15,5–7)

• **Éretté válás** „Gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.” (Fil 1,8–11)

• **Szolgáló élet** „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak... hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.” (1Pét 4,10–11)

• **Bizonyáságtévő küldetés** „Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között.” (2Kor 2, 14–15)

2. Téma:

GYÜLEKEZETI ÖSSZHANGZATTAN

„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjátok áldást, hiszen arra hívatotok el, hogy áldást örököljetek.” (1Pét 3,8–9)

Hétfő: Isten gyermekei – Egyetértők

Kedd: Isten gyermekei – Együttérzők

Szerda: Isten gyermekei – Testvérszeretők

Csütörtök: Isten gyermekei – Könyörületesek

Péntek: Isten gyermekei – Alázatosak

Szombat: Isten gyermekei – Áldást mondók

Vasárnap: Isten gyermekei – Áldást öröklők

Új helyen

Somogyi Péter

A fasori gyülekezeti hét éneke

Sá - tor - al - ja - új - he - lyen Krisz - tus Tes - te új he - lyen
Sá - tor - al - ja - új - he - lyen nincs már ben - nünk fé - le - lem,
é - li át, hogy mit je - lent sze - ret - ni Jé - zus - ért
mi - énk lett a győ - ze - lem, ke - gye - lem Krisz - tus - ért.
Egy ú - jabb nem - ze - dék é - pül Krisz - tus Tes - te - ként, hogy él - jen föld só -
ja - ként a mé - lyen itt és szer - te - szét. E - zért hát: Le - gye - tek egy - et -
ér - tők, le - gye - tek egy - ütt - ér - zők, test - vér - sze - re - tők, ir - gal - ma -
sok, a - lá - za - tos - ként, ál - dást - mon - dók, el - hí - vott -
ként, ál - dást - ö - rök - lők.

Sátoraljaújhelyen
Újulhat az értelem,
Körülvesz a végtelen
Kegyelem, Jézusért.

Sátoraljaújhelyen,
Változhat az életem,
Átölel a végtelen
Szeretet, Krisztusért.

Egy újabb nemzedék, készül,
Isten népeként, hogy éljen,
Égő fáklyaként az éjben.
Itt és szerteszét.

JELENTKEZÉSI ADATOK SÁTORALJAÚJHELYRE

Közel 400 jelentkező, 36% (~145 fő) fiú, illetve férfi, 64 % (~255 fő) leány, illetve nő. A legfiatalabb 1, a legérettebb 87 éves. Majd 20 egészen kicsi, 30 óvodás, 36 alsós, 33 felsős, 15 konfirmandus korú, 28 fiatal 20 éves korig, 22 fiatal 33 éves korig, 132 középkorú, 72 érett korú. Nagyjából 130-an utaznak majd vonattal, mintegy 270-en autóval, ez több mint 50 autót jelent.

Láthatók és láthatatlanok

Isten Tábora jövőjéről

Van egy hely a Szentendrei-szigeten, Vác magasságában, Tahitótfalu határában, az árvízi töltés tövében, pár száz méterre a kanyarodó Dunától. Egy több mint két és fél hektáros zöld terület, nyár-, juhar-, dió- és akácfákkal, füves focipályával, négy kis faház-zal és egy központi főépülettel: egy táborhely.

Mint minden másnak, ennek a helynek is megvan a maga története. Hívták valamikor úttörőtábornak, a rendszerváltás után önkormányzati tulajdonnak, 1998-tól a Budapest Fasori Református Egyházközség konferenciaterületének: Isten Táborának.

Megvan a történetük azoknak is, akik valaha ezt a táborot használták: az úttörőknek (hol vannak ma az úttörők?), a pártnak (hol van ma a párt?), az önkormányzatnak (hol van már az az önkormányzat, és vajon hol lesz majd ősszel a mostani is?). És a Fasori gyülekezet tagjainak: mennyien voltak az elmúlt tizenkét évben! Gyermekek, akik itt ke-resték a kézbevehető és a mennyei kincseket, fiatalok, családok, juliannás diákok és pedagógusok. Mennyiünk számára különleges ez a tábor, kiválasztott, szent terület, lelki szülő-otthon és szanatórium: valóban áldás helye. Hol voltunk sokan még akkor, az induláskor

– távol Istentől, és hányan nincsenek, nem lehetnek ma közöttünk, akik valamikor tábor-lakók voltak?

És megvan a történetük az itt álló épületeknek is. Csak mások elmondásából tudhatjuk, hogy egykor jóval több ház és kiszolgálólétesítmény állt a területen, de eltűntek, szétszedték, elhordták, és ma már azt sem látjuk, hogy hol volt a helyük. A meglévőket is folyamatosan karban kell tartanunk, mert elkorhadnak, elkopnak, tönkremennek.

Változnak az idők, az emberek, az épületek. Tudjuk és tapasztaljuk ezt, de bizonyossággal tudhatjuk azt is, hogy csak a láthatók, amik ideig valók, a láthatatlanok pedig örök-kévalók (2Kor 4,18). Valóságos a prófécia, mely szerint „jött valaki az ég felhőin, aki emberfiához hasonló volt (...) Hatalom, dicsőség és királyi uralom adatott neki, hogy mindenféle nyelvű nép és nemzet őt tisztelje.

Látványtervek: Berzsák Zoltán

Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg.” (Dán 7,13–14)

* * *

„Isten Táborá lelki otthon. Célja, hogy emberek ezen a helyen elcsendesedve találkozzanak az Úr Jézus Krisztussal, új életet nyerjenek és ebben az életben erősödjenek és növekedjenek. Isten Táborá területén mindent ennek a célnak kell alárendelni” – így foglalta össze annak idején a gyülekezet, hogy mit is gondol erről a helyről. Szeretjük ezt a tábort, és nem lehet más a vágyunk ma sem, mint akkor, amikor 15 évre bérbe vettük a területet. Szeretjük és terveink vannak vele. Először is szeretnénk, ha legalább újabb 15-20 évig mi használhatnánk. A szerződésünk a 2013. év végéig szól, és bár az önkormányzati vezetés jelenleg (még) nem döntött a folytatásról, mi próbálunk ebben is Istenbe vetett hittel járni, és imádkozni az Ő akaratának a megvalósulásáért és elfogadásáért.

Vannak rövidebb távú terveink. Ebből a szempontból különleges év az idej: a sátoraljaúj helyi közös gyülekezeti hetünk időt és lehetőséget teremt a munkák elvégzésére, hiszen a táborban ezen a nyáron nem tartunk csendesheteket. Az anyagi forrást pedig egy egyházmegyei pályázati támogatás elnyerése jelenti: a gyülekezet által biztosítandó 20 százalék önrésszel együtt 3 millió forint áll a rendelkezésünkre. Ebből elsősorban olyan munkákat szeretnénk elvégezni, amelyek a tábor biztonságos működésének fenntartásához szükségesek. A faházak felújítása során az elkorhadt külső elemeket újra cseréljük, az ajtókat-ablakokat felújítjuk, megújul és színesedik a külső-belső festés, és a lehetőségeinkhez mérten, a belső elrendezés kis átalakításával, megpróbáljuk kényelmesebben használhatóvá tenni a szobákat is. Szeretnénk átépíteni a házak előtti egyenetlen járdaszakaszt, és

halaszthatatlan a főépület ereszcsonnájának cseréje. El kell végeztetnünk a teljes tábor érintésvédelmi felülvizsgálatát is. Nagy költségű és látványos munka a tábor teljes területén lévő faállomány balesetmentesítése: ez a kiszáradt fák kivágását, a nagyobb, veszélyes fák visszavágását jelenti. Ezeknek a munkáknak a döntő részét idén nyáron kívánjuk elvégezni. (A pályázati tervdokumentáció előkészítésében és összeállításában részt vettek: Berzsák Zoltán, Nyikos László, Révay József, Veres Ádám.)

És vannak hosszabb távú terveink, vágyaink is. Szeretnénk átépíteni, ésszerűsíteni, bővíteni a meglévő vizesblokkokat. A főépület előtti út és fasor tengelyében, a meglévő három faházzal szemben új, 45-50 fő befogadására alkalmas szállásépületet alakítanánk ki, amely a most is álló házakkal együtt egy intímebb belső udvart fogna közre, lehetőséget adva szabadtéri közösségi alkalmak, istentiszteletek, előadások és egyéb programok megtartására. Itt kapna helyet a tábor egyik központi eleme, az Úr asztala, amely ezt a belső udvart szinte egy szabadtéri templommá tudja átlényegíteni. Terveink között szerepel egy, a főépülethez kapcsolódó, faszerkezetű nyitott-fedett szín építése, és a szolgáltatók szálláshelyének újragondolása, áthelyezése is.

Az álmunk egy színesebb, vidámabb, étellel teli, ugyanakkor jól működő, komfortosabban használható közösségi hely, amely valóban a teljes gyülekezeti család lelki otthona tud lenni.

* * *

„Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8–9) Szeretnénk ilyen alázattal és egyben reménységgel

Isten elé hozni a vágyainkat, és várni az iránymutatását, tudva, hogy az Ő terve összehasonlíthatatlanul jobb a miénknél.

Úgy is kell látnunk a jövőt, hogy itt, Isten Táborában sincs feltétlenül maradandó városunk, ugyanakkor arra biztat minket az Ige, hogy lássunk túl a láthatókon, lássunk túl a mostani lehetőségeinken.

Az Úr „*hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el, és királyi uralma nem semmisül meg*”. Megmarad akkor is, ha újabb 20 évre miénk lehet a tábor, megmarad, ha csak 3 esztendőre kaphatjuk meg. Megmarad, ha beteljesülhetnek a vágyaink, de akkor is, ha semmi sem készül el belőle. Mert az Úr távlata az örökkévalóság!

A kérdés még az lehet, hogy nekünk mi a szerepünk ebben a történetben. Hogyan kapcsolódhatunk mi ehhez az örök uralomhoz? Mi a kapocs, vagy inkább ki a kapocs?

Jézus Krisztus az, aki „*új szövetség közbenjárója lett, mert meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy az elhívottak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét*” (Zsid 9,15).

Az örökkévaló örökség ígérete lehet a

miénk. Örökösei, részesei lehetünk ennek a királyságnak, számunkra is megnyílhat az örökkévalóság távlata: Jézus Krisztusért.

Hálát adhatunk a táborét – Isten Táboráért, imádkozhatunk a terveinkért és az Úr útmutatásáért, megköszönhetjük, hogy miénk lehet az elhívottak jutalma, de mindennekeftett adjunk hálát az Úr Jézus királyi uralmáért, el nem múló, örök hatalmáért. „*Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Ámen.*” (1Tim 1,17)

Nyikos László

Mi indított munkára?

Május 15-én is munkanap volt Tahiban, Isten Táborában. Rossz volt az idő, de hálásak voltunk Istennek, hogy reggeltől 14 óráig lehetett dolgozni (fűnyírás, gallypakolás, telekrendezés, takarítás). Majd végül még a kezdődő, majd erősödő esőben egy focicsapat is alakult. A kép is tanúskodik az aktív munkáról, de arra indított Isten, hogy megkérdezzem a kint dolgozókat, hogy miért jöttek ki azon a szombaton Tahiba? Mi indította őket erre?

Nyikosné Viktória: – Mert szeretem. Jó a társaság, a levegő, jó szolgálni. Szeretek idejárni. 9-kor még úgy gondoltam az időjárás miatt, hogy nem jövünk, de aztán hirtelen bepakoltam a gyerekeket, és itt vagyunk!

Luxné dr. Geccsó Éva: – Mert ez a nap így volt eltervezve, ez így természetes. Már régésrégen beírtuk a naptárunkba.

Szabó Gyula: – Nekünk kezdetektől Tahi a Tábor! Itt sokat kaptunk, és ha lehetőségem van jönni, akkor hálából mindig jövök. Ez Istentől jön. Belső kényszer számomra.

Parti Ferenc: – Itt van a helyem. Mindig így érzem!

Vajnai Gabriella: – Mert szeretném megismerni a gyülekezetünket. Most konfirmáltunk a felnőtt csapatban, és még kevés embert ismerünk a gyülekezetből. Szeretném látni, hogy folyik az élet. Igazán megismerni az embereket, hogy valóban a gyülekezet tagjává lehessenek!

Kálmán László: – Azért mert úgy kapom az Istentől az erőt, egészséget az Ő ajándékaként. Én is szeretnék hálából Neki szolgálni. Amikor két hete hirdették a templomban, tudtam, hogy jövök, itt kell lennem. Jó látni, hogy mindenki milyen lelkesen dolgozik. Épülünk egymás által.

Somogyi Péter: – Mert szeretem a tábort. Mindig megrendít, amikor kijövök és felidézem, ahogy Isten a kezdetekben nekünk adta. Ő végezte ezt el, a mi részünk pedig, hogy gondozzuk és ápoljuk.

Lux Ferenc: – Ez a munka útegyengetés a nyárra, hiszen az iskolások most is jönnek majd hamarosan. És ahhoz, hogy jövőre csendesheteket tudjunk itt tartani, most is karban kell tartani a tábort! Hogy ez a hely szent hely legyen, a külső kinézete is alapvető. Milyen jó az is, hogy most is láthatam új embert, akit eddig nem ismertem! Jó dolog mások hűségét is látni, akik évek óta

Fotó: S. P.

jönnek! (Miközben ránézett arra a tíz gyerekre, akik a táborban dolgoztak, vagy játszottak, még ezt mondta:) Felemelő érzés, hogy én láthattam, ahogy itt szaladgáló, játszó gyerekek pár év múlva szolgálni jöttek ide ki. Ez hatalmas ajándék!

Nagy Renáta: – Mert szeretek takarítani. Így a kellemeset összekötöm a hasznossal!

Kiss Imre: – Mert úgy éreztem, hogy el kell jönnöm. Segíteni akartam a gyülekezetnek!

Nyikos László: – Mert szeretem a tábort, szeretek itt lenni. Szeretem, ha együtt ki tudunk jönni a gyerekekkel. Mi dolgozunk, ők játszanak, és jó segíteni!

Somogyiné Ficsor Krisztina: – Mert szerettem volna azok mellett állni, akik lelkesen szolgálnak a táborban. Én is szeretem Tahit, sok lelki élmény köt ide. Mikor kijöttünk, megtudtam, hogy az énekkar jön majd ki egy hétvégére, akkor nekik, még lelkesebben takarítottuk a házakat Hangával és Dorottyával.

Péter Csaba: – Azért jöttünk, hogy felülvizsgáljuk a házak állapotát. Segítenék az építési tervekben is.

Gyülekezetünkben március 21-én kezdődött egy tíz alkalomból álló Biblia-tanulmányozó tanfolyam Keresztkérdések címmel. Sok testvérünk együtt kereste a választ olyan kérdésekre, hogy ki volt Jézus, miért jött, mit jelent és hogyan lehet Őt követni. Többen választ is kaptak kérdéseikre.

Keresztkérdésekkel, kereszttűzben

...avagy harc a lelkemért

Hogy mi is vitt a Fasori templomba...

- egy jó példa, egyik legkedvesebb barátom;
- vágy a megnyugvás, a lelki béke után
- és talán ami legjobban hajtott, az a menekülés a magányból...

Úgy voltam vele, miért is ne adjak lehetőséget Istennek is... Ma már úgy gondolom, valójában én kaptam lehetőséget Tőle, hogy Vele lehessenek. Többször hívott már, de eddig nem nyitottam ajtót, csak néha-néha bekukucskáltam a kulcslyukon, amikor jó mélyen voltam.

Aztán hirtelen ott voltam az első Keresztkérdések alkalmon – bizonytalan léptekkel sétáltam át a gondozott udvaron, nem tudtam, mi vár rám, hogy fogadnak majd engem, engem, aki tele van kéte-

lyekkel, kérdésekkel, kritikával és némi keserőséggel. A közös vacsorát, amelyet szorgos kezek készítettek, persze lekéstem, de ez mit sem változtatott a szívélyes fogadtatáson. Tárt karokkal vártak, „Végy egy kis ételt”, „Önthetek teát?”, „A sütit is meg kell kóstolnod, nagyon finom”. Majd az első előadás és az első csoportos beszélgetés következett. Először csak méregettem a hallottakat s az embereket, valójában akkor még nem hittem, hogy visszajövök következő vasárnap... Nos, hát ehhez képest a beszélgetés végén azt gondoltam, hogy hát én ezt márpedig „végigcsinálom”! A szervezés remek – a vacsorával, az előadások és a kiscsoportos beszélgetések kombinálásával, s az otthoni olvasnivalóval –; hiteles, megható, vidám és magával ragadó

A tanfolyam margójára

„Ne nekiünk, Uram, ne nekiünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!” (Zsolt 115,1)

Úgy kerültem a sorozatba, mint Pilátus a Credóba. Jézus Krisztusról szerettem volna még többet hallani, és a Keresztkérdések tematikája – Ki volt Jézus? Miért jött? Mit jelent Őt követni? – sokat ígért Urunk titkainak megismerése tekintetében.

Gondoltam, beülök és „hallgatózom”... Ennyi...

És egyszer csak a szolgálok között találtam magam. A napnál világosabb volt számomra, hogy alkalmatlan vagyok a csoportvezetésre, nagyon megrettentem a feladattól. A kézikönyvet elolvastván rémületem tovább fokozódott, mert a füzet strukturális felépítése, a kérdésfeltevések módozata, a házi feladatok és számonkérésük metodikája kísértetiesen emlékeztetett azon nyelvkönyvekre, amelyekből a tanítványaim nem tudnak megtanulni angolul.

Na, mondom: itt egy alkalmatlan szolgáló, és egy emberek által kitalált és összeállított módszertan – mit hozol ki ebből, Uram? És mint oly sokszor, már megint megszenyültem. Urunk áldott munkájának nem szabnak gátat a mi gyengeségeink, emberi hiányosságaink és kishitűségeink! Elmondhatatlanul hálás a szívem azért, hogy megengette, hogy ilyen közlelő szemlélhessem áldott munkáját, azt, ahogyan Szentlelke erejével áthatol falakon, és teszi ezt a legváratlanabb pillanatokban.

A csoportunkban áldott megnyílásoknak, megfordulásoknak és elindulásoknak lehettünk tanúi. Az együtt töltött vasárnap esték lassan-lassan „áttérjedtek” a hétköznapiakra is, tartjuk egymással a kapcsolatot, és talán nem túlzás abban reménykedni, hogy ez a maroknyi csoport közösséggé kovácsolódhat majd Krisztusban.

Köszönöm, Uram, a szolgálatot!

„Magasztaljátok az Úr dicső nevét, boruljatok le az Úr előtt szent öltözetben!” (Zsolt 29,2)

Dr. Szabó Ágnes

előadásokat hallok; a csoportos beszélgetés pedig meghitt és őszinte! Mindezt kedves, odaadó emberek közt, akik rengeteget tudnak adni magukból. Bármilyen kérdést és mindenkit nyitottan fogadtak a szervezők, legyen az elkeseredett, hitetlen, avagy kétkedő. Mindennapi köntösben fogadtak, mindennapi embereket. Nem éreztem magam kívülállónak, ez nagyon fontos volt számomra.

Rengeteg olvasnivalót, biztatást, motivációt, türelmet és választ kaptam – mind

az alkalmak közben, mind pedig utána egy-egy személyes beszélgetés keretében. Mindig meghallgattak, és mindig szántak rám időt. Szinte hihetetlen volt, hogy a csoportvezetőink, Végh Tamás és Somogyi Péter mennyi időt és energiát áldozott a készülésre, a foglalkozásokra és az emberekre.

Sok-sok ismerős információ hangzott el az eddigi alkalmakon, de most mégis több volt, mint egyszerű szó. Igazi szív küldi szívnek! Még biztos rengeteg dolgot meg kell értenem, és a Bibliát is meg kell

ismernem. De leglább már elindultam az úton – mégha lassan haladok is. Bárcsak menne gyorsabban!

A sorozaton rengeteget kaptam, amiért hálás vagyok. Igen, a Keresztkérdések elindított egy úton, amire nagyon szükségem volt már; egy úton, mely mellett néha-néha elhaladtam, és amely egy sokkal jobb élethez vezet, mint azt bárki el tudná

képzelni. És a legjobb, hogy ezen az úton nem megyek egyedül, már nem. Velem van Jézus, és velem van az Atya, terelgetnek, amiért hálás vagyok. Én pedig kérem, hogy tartsanak ezen az úton, hogy hagyjam magam Általuk vezetni, ahelyett, hogy én kormányoznék tovább...: Bevallom, nekem ez a legnehezebb.

Czinder Kriszta

POSTALÁDÁNKBÓL

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Hálásan köszönöm a Fasori Harangszót!

Nagy örömet tudok vele szerezni itt a házban egy idős özvegyasszonynak. Aki ugyan nem hívő, de a nagymamája odajárt a Fasorba, és bár Bibliát nem olvas, de a nagymamájára való tekintettel ezt az újságot szívesen olvassa. Lehet, hogy éppen ezen az újságon keresztül kerül közelebb Istenhez! Elnézést a csúnya írásért, de idős, 74. évében lévő, beteg, 10 százalékos halásmaradvánnyal élő asszony vagyok.

Aki lélekben és igazságban imádja Szent Atyánkat!

Aki szüntelen itthon a titkos magányában imádkozik Önökért. És még nagyon sok emberért.

Áldott kegyelemben, szeretetben bővölködő húsvétot kívánok!

„Isten a szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten őbenne.”

Áldás, békesség!

Horváth Endréné Julika néni

WASS ALBERT

LÁTHATÓ AZ ISTEN

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban,
kincsben, ahol sötét van,
ahol fény ég,
nincs oly magasság,
nincs oly mélység,
amiben benne nincsen.

Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja Őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.

Ifjúsági evangélizáció

1 üzeneted érkezett

Ez állt azon a meghívón, amivel az ifjúsági evangélizációra hívoztunk olyan fiatalokat, akik még nem hallották az evangélium örömeit. A május 16-án megrendezett alkalomra ősz óta készültünk a havonta megtartott ifjúsági istentiszteletek keretében. Egy öt részből álló sorozatban Isten Igéje fadori és meghívott lelkészek segítségével „mozgósított” bennünket ezekkel a felhívásokkal: „Ébredj fel!”, „Kelj fel!”, „Járj az Ő útján!”, „Szolgáld Neki!”, „Beszélj Róla!” Abban segítettek ezek az Igék, hogy tisztábban lássuk helyzetünket, Istennel való kapcsolatunkat, szolgálataink, bizonyosságtételünk örömeit, nehézségeit. Ezzel párhuzamosan pedig erősítették felelősségünket a hozzánk közel, de Istentől még (!) távol élő fiatalok felé.

Az evangélizáció elsősorban őket szólította meg. A – finoman szólva – meglehetősen zord időjárás ellenére szép számmal érkeztek a meghívottak. A Julianna iskola tornatermét kreatív kezek nagyon hangulatosá tették – különösen a teaház volt vonzó sokak

sámára. De a hangsúly és a lényeg azon és abban volt, amit hallottunk. Tamás bácsi igehirdetése az evangélium szívéből, a János 3,16-ról hangzott nagy erővel, fiatalos lendülettel, sok humorral, és nagyon mély üzenetekkel. Király Judit, gyülekezetünk teológusa bizonyosságtételében arról beszélt, hogyan ébresztette rá Isten arra, hogy életének, útkeresésének egyetlen megoldása Jézus Krisztus. Az a Jézus Krisztus, Aki képes utat mutatni az eltévedt életeknek, és képes tartalommal megtölteni életünk üres díszleteit.

Az evangéliumot hirdették gyönyörűen az ifjúsági énekek is, amelyeket egy fiatal fadori zenészekből álló zenekar kísért. A délután szeretetvendégséggel és kötetlen beszélgetéssel zárult. De reménységünk az, hogy ami ezen a délutánon történt, mégsem zárult le, hanem folytatódik, ha más formában is. Ezért hívunk most is minden fiatalat: Gyertek, mert a Fadorban még sok hasonló üzenetet átvehettek onnan, ahonnan az a bizonyos 1 üzenet érkezett!

Nyikos András

Új igazgató a Julianna iskola élén

ISTENBEN BÍZVA

Alig hat hónap után – mindenki számára váratlanul – igazgatóváltás történt a fasori Julianna Református Általános Iskola élén. Elődjétől, Gaszler Istvántól Horgos Vilmos vette át az intézmény irányítását. Aki egy kicsit is belelátott az eseményekbe, elámul, azt ugyanis mintha felülről „komponálták volna meg”.

– Gondolom, Ön sem számított arra, hogy ilyen hamar első számú vezetővé lép elő.

– Valóban nem, ugyanakkor hálával tartozom Istvánnak, aki eleve úgy hívott maga mellé helyettesnek, hogy ha bármi történik, a helyére tudjak állni. Az első perctől ezt tudatosította bennem. Azt gondolom, az a jó vezető, aki nem teremti meg maga körül a pótolhatatlanság légkörét. István mellett valóban beletanultam az intézményirányítás fázisaiba.

– Lehet tudni, miért ment el?

– Nekem azt mondta, azért, mert a gyermekvédelem a hivatása, Isten ott akarja őt használni. Hosszú évtizedeken át ezen a területen dolgozott, el kellett jönnie onnan, hogy erre rádöbbenjen.

– Hivatalosan is átvette a helyét?

– Igen. Március elsejétől él a megbízatásom.

– Mi vezérelte a Fasorba? Már az iskolába jövétele sem hétköznapi történet.

– A szombathelyi tanárképző főiskolán végeztem történelem-földrajz szakon. Az elmúlt években nagyrészt tanárként dolgoztam, idekerülésemet hatalmas „vargabetű” előzte meg. Hét évvel ezelőtt 2002–2003-ban hoztam egy rossz döntést. Isten beleengedett egy olyan folyamatba, amelyben megtapasztaltam, milyen, ha az ember maga akarja alakítani az életét. Több olyan munkahelyem is

volt, amit nagyon nem szerettem, köztük egy iskola. Kínszzenvedés volt eljátszani, hogy jól érzem magam. Később egy logisztikai cégnél helyezkedtem el. A fordulat 2008 nyarán következett be. Éppen egy Excell-táblát készítettem, amikor átvillant az agyamon: Valóban azért születtem, hogy reggeltől estig táblázatokat gyártsak, s cégekkel tartsam a kapcsolatot?

– Pont akkor bizonytalanodott el, amikor előléptetés és magasabb fizetés várta?

– Igen. A szakmai tudás és kapcsolatépítés mellett sokkal fontosabb, hogy az ember ott van-e, ahol Isten használni akarja.

– Honnan tudta, hogy nincs a helyén?

– Folyamatosan rosszul éreztem magam. Minden reggel úgy indultam el otthonról, váltani kell. És persze pontosan tudtam, saját magamnak „köszönhetek” mindent, mert rosszul döntöttem. Egyik munkahelyen rájöttem, hogyan lehet a kétszeresét keresni, s addig tárgyaltam, amíg sikerült elérnem az áthelyezést. Emberi furfang volt. Becsvágy, hogy meg tudom csinálni. A döntésben benne volt az is, hogy a családomat el kell tartani. Csupa, csupa olyan dolog, ami távol van Krisztustól.

– Hétköznapi csapdák, hozzáteszem, ha a világi életben ügyes valaki, azért elismerést kap.

– Igen, csak Isten a sajátjait más mércé-

vel méri. Isten a saját népét bottal fegyelmezi, mert szereti. S én nagyon komoly botütéseket kaptam több éven keresztül, amíg meg nem értettem, nem fog menni, akárhogy erőlködöm. S akkor, 2008 augusztusában azt mondtam: „Uram, vissza akarok menni tanárnak, itthagynom ezt az állást, úgy, hogy semmi nincs a kezemben.” S valóban nem ajánlott senki semmit, mégis onnantól kezdve elindult az áldásfolyam. Még azon a héten keresett Végh Tamás nagytiszteletű úr. Vasárnap este fél tízkor csöngött a telefon. A felségem és én sem értettük, hogyan, a templomban maximum szemkontaktus alakulhatott ki közöttünk, nem beszélünk soha. Azt mondta, most találta meg az önéletrajzom, – amit egy évvel azelőtt küldtem el –, és mit szólnék ahhoz, ha a földrajz mellett testnevelést is tanítanék.

– Korábban a Julianna iskolába is elküldte a jelentkezését?

– Igen. Egy évvel azelőtt. Folyamatosan kerestem az utat, hogyan térhetnék vissza a tanári pályára. Több levelet is írtam, küldözgettem az önéletrajzomat református intézményeknek, mert tudom, hogy Isten ezeket a megkereséseket „szemmel tartja, irányítja”. S mivel az akkori igazgató jelezte Végh Tamásnak, hogy egy földrajz-testnevelés szakos keresztyén kolléga kellene, eszébe jutottam. Örültem, mert előtte aktív sportéletet éltem, az összes labdajátékot kipróbáltam, versenyszerűen fociztam, asztaliteniszeztem, most tollasozom, s egy futballcsapat tagja vagyok. Azt gondoltam magamról, hogy a testnevelés-órákat talán el tudom vállalni. Rövid időn belül osztályt kaptam, a feleségem is idekerült, először csak helyettesítő tanárnak, majd állandó szerződéssel.

– Az anyagiak terén is megtapasztalhatta, „keressétek először Istennek országát”.

– Így igaz. A kezdő fizetésem 62 ezer

forint volt. De akkoriban kezdtek visszacsordogálni azok a kintlévőségeim, amikről már lemondtam. Családon belül több millió forint kölcsönt adtam, s a rokonaink helyzete attól javult, elkezdtek törleszteni az adósságot, így semmit sem éreztünk meg abból, hogy a fizetésem csökkent. Abban az évben is volt karácsonya a családnak, s igencsak gazdag karácsony.

– Példamutató az az elszántság, amellyel visszatért a hivatásához. A Fásori gyülekezetre hogyan talált rá?

– Római katolikus családban nőttem fel, de nem állt a családunk középpontjában a vallásosság. Berhidán éltem, igazi szocialista kis faluban, ahol mindenkinek ugyanannyi volt a keresete. Tíz ember volt az egész gyártelepen, aki jól élt, mindenki más ugyanúgy. Pontosan ugyanoda mentünk nyaralni, mindenki egyforma biciklit kapott, de nagyon boldog gyerekkorom volt. Gyerekként nagyon jó volt a szocializmus utolsó tíz éve. Római katolikusként elsődöző voltam, bérállkoztam, ministráltam. Kamaszkoromban családi okok miatt lelkileg mélypontra kerültem, egy hajszál választott el attól, hogy véget vessek az életemnek. Ha nem hittem volna Istenben, talán meg is teszem. A főiskola gólyatáborában ismertem meg leendő feleségemet, akivel akkor járnunk kezdünk. Beszélgettünk lelki dologról, azt mondta, Jézus Krisztus minden teherhőrl meg tud szabadítani. Adjam át neki magam. Nevettem, azt válaszoltam, inkább elszívok egy szál cigit. Kimentem az udvarra, életemben először féltem igazán. Rossz gondolatok törtek rám. S akkor azt mondtam magamban, Jézus Krisztus, nem tudom, ki vagy, de ha létezel, és tényleg van hatalmad, akkor szabadíts meg, könyörgöm ezektől a gondolatoktól. Esett a hó, és úgy éreztem, mintha én magam is hópihe lennék. Mai napig beleborzongok az érzésbe, ahogy áll-

Fasori pedagógus kollégákkal: Marton Tímea, Szabó Éva, Dévai-Józsa Gábor, Furuglyás Márta, Horgos Vilmos és Horgosné Deme Annamária

tam a hőésésben. Fantasztikus dolog volt megtapasztalni, hogy Jézus Krisztus valóban létezik. Emlékszem, 1998. december 6. volt. Mindazt, amit összeszedtem addig, a bűnök, a kötözöttséget, a lelki problémákat egy szempillantás alatt elvette. Tényleg ez az igazság. Minden a láthatatlan világban dől el, nem pedig a láthatóban. Miután bementem, elolvastuk az asznapi Speurgeont, Isten ígéreteinek tárháza, Ézs. 43. Tudtam, hogy Hozzá tartozom. Az első megdöbbenő változás az életemben még aznap bekövetkezett. Azelőtt kisebb dolgokat, például cigarettát, habozás nélkül elvettem a barátaimtól. Láttam, hogy elfogyott, ezért átmentem a szomszédba, ahol az asztalon volt egy dobozzal, s már éppen nyúltam érte, amikor megszólalt bennem egy halk hang: „ezt Te nem teheted”. Azóta is minden tekintetben működik ez a belső iránytű. Ha egy hívő ember tesz olyan dolgot, ami nem helyes, elveszíti a kapcsolatot az Úrral. Elég egy kis bűn, egy rossz döntés, onnantól kezdve nem működik az a hang, amelyik fi-

gyelmeztetné. A Fasori gyülekezetéről már évekkel ezelőtt hallottam, a biatorbágyi belmisszióban is. Az első itt eltöltött tanévben nem volt igazi kapcsolatunk a gyülekezettel, az igazi áttörést az jelentette, amikor vezetőként sok helyen kellett jelen lennem, s jobban megismertünk másokat. Egyre inkább ráláttam a gyülekezet életére. Tavaly azt kérdeztem magamban, miért vagyok még mindig római katolikus, amikor már egy évtizede csak református templomokba járok, s a gyermekeim is reformátusok. Tavasszal elhatároztam, konfirmálok, s valóban, idén márciusban sor került az ünnepi eseményre. Éppen akkor, amikor az iskola vezetésére kértek fel. Különös egybeesés, a kinevezésnek ugyanis feltétele, hogy a református gyülekezet teljes jogú tagja legyek. Az Úr megkomponálta nekem.

– Új időszak kezdődik az iskola életében?

– A Julianna református iskola egyszerre „lelki mag” és olyan szellemi bázis, ahol

reményeink szerint biztos tudást kapnak a gyermekek a továbbtanuláshoz. Az iskolát kezdjük kinőni, bízunk benne, hogy kapunk egy új épületet, s olyan pályára átváltoztatjuk, hogy erős, keresztény nyolcosztályos intézménnyé fejlődjön, a különböző képességű gyerekek is ki tudják hozni magukból a maximumot. Szeretném, ha a kiemelkedő képességű tanulók komoly versenyeken indulnának, és érnének el helyezéseket. Adok a szakmaiságra, s lesznek olyan tantárgyak, amelyek esetében ösztönözni fogom a tanárokat, hogy a tehetséges tanítványaik országos, régiós, kerületi versenyeken induljanak. De legálább ilyen hangsúlyt fektetek a missziós munkára, amelynek lényege Jézus Krisztus. Szeretném, ha az iskolai vitrinben nem férnének el a versenyeken szerzett érmek, másfelől azonban erős, szervezett, keresztény iskolát akarok, hogy minél több gyermekben éledjen a hit, s tapadjon meg családjukban az Ige.

– E tekintetben mit mondhatunk a Juliánáról?

– Azt, hogy az országban kevés olyan iskolát láttam, amely hitében olyan erős lenne, mint a fasori.

– Érződik a pedagógusi munkán, a gyerekek magatartásán?

– Természetesen van nálunk is probléma, de bármilyen ünnepségen 10 másodperc elég ahhoz, hogy kétszáz-velahány gyerek rendbe vágja magát, s egy félórás programot zavartalanul végignézzon.

– Mi történik abban a tíz másodpercben?

– Sokszor elég, ha csak rájuk nézünk. Jóval magasabb szinten áll a magaviseletük, mint másutt, ideértve az egyházi iskolákat is. Van valami a légkörben, valami Egység. S ezt tapasztalom a reggeli áhítat során is, ahol nagyon sok gyermek imádkozik, s komolyan szólnak hozzá a hallottakhoz.

– S a jövő? Hogyan folytatódik az építkezés?

– Szeretném a felső tagozatot megerősíteni, s az angol nyelv oktatását minőségi szintre emelni, hogy a nyolcadikosok eséllyel pályázzanak bármilyen középiskolába. Új tanárt szerződtetünk, szorosabbra fonjuk a külföldi kapcsolatokat, egységesítjük a kimeneti követelményeket.

– A finanszírozás kényes kérdés, számomra borotvaélen „táncol”. A Julian-n nincs veszélyben?

– Az iskolák 2010-ben katasztrofális helyzetbe kerültek, azok tudják átvészelni, amelyek valamilyen tartalékkal rendelkeznek. Az előző igazgató, Szarka Krisztina, előrelátással vezette az intézményt, nem fenyegeti veszély az idei működést. Hallottunk olyan intézményekről, ahol a márciusi munkabérek sem tudták fizetni. A finanszírozáson minden igazgatónak folyamatosan gondolkoznia kell, hogy pályázatokkal, a szülők nagyobb adakozásának ösztönzésével, s bevétellel kecsesítő programok indításával hogyan tudja az állami forrást kiegészíteni. Számíthatunk a fenntartó gyülekezet támogatására, kevés olyan intézmény van, ahol annyira mögötte áll a fenntartó, mint a Fasorban.

– A szülők részéről milyen a visszajelzés?

– Pozitív, ennek ellenére minden héten érkezik olyan visszajelzés, amelyből azt szűrhetjük le, mindig van mit tenni. Alapvetően jó a kapcsolat a szülőkkel, s ebben óriási szerepe van Somogyi Krisztina intézményi lelkésznek. Konfliktusokat tompít le, akár még teljesen el is fedez. Óriási az igény a munkájára. A Somogyi házaspár mindig is emberhálász volt, Isten emberek helyes útra találásában használja őket.

Cseke Hajnalka

KERESZTYÉN JELLEMÁBÉCÉ

A Julianna Református Általános Iskolánkban minden hetet közös áhítattal kezdünk templomunkban. Ebben az évben keresztyén jellemábécé címmel tartottuk ezeket a reggeli áhítatokat. Az alábbi 35 jellemzőt vettük végig egész évben. Szeretettel adjuk közre. Kívánjuk, hogy miközben olvassuk őket, mi magunk is elmélkedhessünk felettük. Isten szentté akar tenni minket, az Ő gyermekévé. Hol szeretne még formálni rajtam? Érdekes azt is megfigyelni, melyek azok a tulajdonságok, melyek engem fogva tartanak, de nem szerepelnek a keresztyén jellemábécében! Miközben ezen elmélkedünk, jusson még két dolog az eszünkbe:

1. Egy jellemzőt sem tudunk magunktól elérni, magunkból kicsikarni. Ezek mind Isten tulajdonságai, Isten Lelkének gyümölcsei. Azokban az emberekben formálódnak ezek a jellemzők egyre jobban ki, akik Jézus Krisz-

tus gyermekei és követői. Hála a mi Urunknak, aki végzi munkáját, és mindezt ki akarja formálni bennünk!

2. Másrészt imádkozzunk juliannás diákjainkért, hogy úgy nőjenek fel, hogy Krisztus követése pecsételődjön el a szívükben. Amely nem csak szavakat, hanem konkrét életvitelt is jelent!

Végül olyan jó arra gondolni, hogy a közös táborunkban, Sátoraljaújhelyen tovább gazdagíthatjuk ezt a sort, együtt formálhat bennünket Isten, amikor erről lesz szó: „Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtattok el, hogy áldást örököljetek.” (1Pét 3,8-9). Így legyen!

SFK

A • ALÁZAT – Jézus Krisztus mondja: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok, és megnyugvást találtok lelketeknek.” (Mt 11,29)

Á • ÁLLHATATOS – „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére.” (Zsid 12,1–2)

B • BÁTOR – „Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is, az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak.” (Péld 28,1)

B • BÉKESSÉGES – „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek. Nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

B • BÉKETŰRŐ – „Legyetek azért atyámfiai, béketűrők, az Úrnak eljöveteleig. Íme a szántóvető várja a földnek drága gyümölcset, béketűrőssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap.” (Jak 4,7)

B • BÖLCSES – „Bölcse teszlek és megtanítalak téged az útra, amelyen járj, szemeimmel tanácsollak téged.” (Zsolt 32,8)

C • CÉLTUDATOS – „Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözködök, mint aki nem a levegőbe vág.” (1Kor 9,26)

D • DOLGOS – „És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizzé.” (1Móz 2,15)

E • ENGEDELMES – „Jézus azonban elindult velük (Máriával és Józseffel), elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik.” (Lk 2,51)

F • FIGYELMES – „Aki figyelmez az Igére, annak jó dolga lesz!” (Péld 16,20)

GY • GYÜMÖLCSÖZŐ – Jézus Krisztus mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbenem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” (Jn 15,5)

H • HÁLÁS – „Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét!” (Ézs 57,19)

H • HÍVŐ – „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek.” (Zsid 11)

H • HŰSÉGES – „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!” (Jel 2,10)

I • IGAZ, IGAZSÁGOS, IGAZMONDÓ – „Álljatok meg tehát felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját.” (Ef 6)

I • IGESZERETŐ, IGÉRE VÁGYAKOZÓ – „Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet. Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119,9–11)

I • IMÁDKOZÓ – „Semmiért ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6)

J • JÓSÁGOS – „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22)

K • KEGYELMES – „Kegyelemből van üdvösségetek, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2,8)

L • LÉLEKKEL BETÖLTÖTT – Jézus Krisztus mondja: „amikor eljön Ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra. Mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek.” (Jn 16)

M • MEGBOCSÁTÓ – „Bocsásd meg a mi vétkeinknek, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”; „Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok.” (Mt 6,12–14)

M • MÉRTÉKTARTÓ – „Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: Követlek, akárholva mégy. Jézus azonban így felelt: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkeik, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.” (Lk 9,57)

Ö • ÖNFELÁLDOZÓ – „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa. Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.” (1Jn 4,9)

Ö • ÖRVENDEZŐ – „Az Úrra tekintek szüntelen, ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem. Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.” (Zsolt 16)

Ő • ŐSZINTE – „Aki őszinte az igazságban, az életet nyer, aki pedig a gonoszt követi, az vesztére műveli azt.” (Péld 11,19)

P • PRÓBÁKBAN JÁRÓ, EDZŐDŐ – „Ahogyan az ezüstöt tisztítják, megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják.” (Zak 13,9) ; „A jellemünk adott, de csak akkor ismerjük meg, ha próba elé állítanak bennünket.” (Gordon D.)

R • REMÉNYTELJES – „Áldott a mi, Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgal-mából újjászülte minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő remény-ségre!” (1Pét 1)

S • SEGÍTŐKÉSZ – „Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt meg előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: »„Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!”« A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.” (Apcs 16,9)

SZ • SZABAD – „Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: »„Bízzatok? Én vagyok, ne féljete!”« (Mt 14,27)

SZ • SZELÍD – „A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!” (Fil 4); „Boldogok a szelídek, mert ők öröklük a földet.” (Mt 5,5)

SZ • SZERETETTELJES, SZERETET ADÓ – „Szeretteim, szeressük egymást: mert a sze-retet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent.” (1Ján 4,7)

T • TEMPLOMSZERETŐ – „Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek Ura! Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után” (Zsolt 84)

Ú • ÚJJÁSZÜLETETT – „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten Országát.” (Jn 3,3)

V • VIGASZTALÓ – „És kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek marad-jon mindörökké. az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (Ján 14,16–17)

Z • ZENGEDEZŐ – „Dicsérjétek az Urat! Énekeljétek az Úrnak új éneket, dicséretet a hívek gyülekezetében!” (Zsolt 149)

A Lélektől kapott erő

Presbiterfeleségek csendesnapja

Nagy öröm és hála van a szívünkben, hogy mintegy húszan együtt lehettünk egy szombati napon a presbiterfeleségekkel. Kicsit szokatlan még talán ez a közösség sokak számára, de mi, akik együtt voltunk, átélhetjük, hogy milyen keveset tudunk egymásról. Sokszor keveset tudunk a gyülekezet életéről is, ezért nem értjük presbitereinket, férjeinket.

Két zsoltárral kezdtük reggel a közösséget, majd imaközösséget tartottunk csoportokban. A csoportbeszélgetésben Pál apostol életével foglalkoztunk. Napunk témája az erő volt, Isten Szent Lelkének az ereje. Mivel Pál apostol életében gazdagon árad Isten lelke, elolvastuk a 2Kor 11,16–32-t. Gazdag, megpróbáltatásokkal teli életet mutat itt be nekünk a Szentírás, amiből erőt meríthettünk mi is, hiszen Isten nem próbál erőnkön felül.

Végül Tamásné szolgálata Eszter királyné életéről szólt. Sok érdekességet tudhattunk meg az akkori korról, a nők helyzetéről. Eszter könyve az egyetlen olyan könyv, ahol nem fordul elő Isten neve, mégis Isten ereje kerül előtérbe. Eszter emberfeletti erőt kap, hogy véghez vigye Isten akaratát, és győztesen jön ki a nehéz helyzetben, mert odaszánja a testét Isten szolgálatára. Mi is komolyan vehetjük azt az erőt, ami rendelkezésünkre áll.

A csoportokban erről a témáról beszélgettünk, megoszthattuk egymással a megtapasztalásainkat, bukásainkat. Beszélhettünk azokról, amik jelenleg foglalkoztatnak bennünket. Az ebédszünetben lehetőség nyílt azokkal is beszélgetni, akikkel nem egy csoportban voltunk.

Mivel mindannyian csak vasárnaponként találkozunk, jó volt többet megtudni egymás örömeiről, gondjairól.

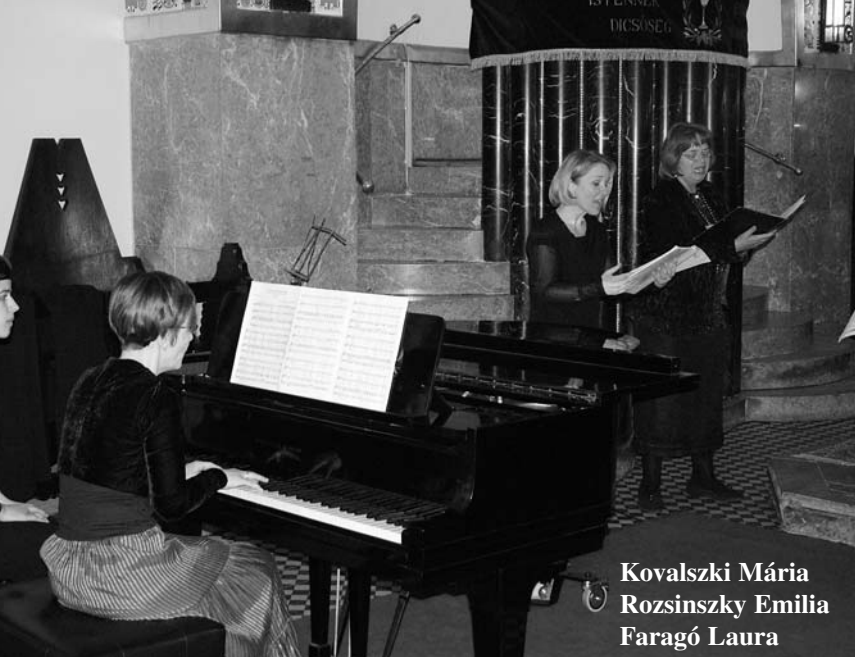
Szünet után a gyülekezet életéből jelenleg aktuális események kerültek előtérbe. Időnként hasznos egy csokorba szedni ezeket, hogy jobban átláthassuk, esetleg részt vállalhassunk a munkában, vagy hogy imádkozhassunk érte.

Délután az utolsó szolgálatot Somogyiné Ficsor Krisztina végezte közöttünk. Isten erejéről hallottunk, hogy meg akar jelenni bennünk. Az erő alapvetően attól függ, kire néz. Ha a saját életünkre vagy feladatainkra, a világra, a magam erejére, vagy ha a fájdalomra, akkor elcsüggedünk. Ahogyan Illés életében is láthatjuk, hogy attól függ az ereje, kire néz. Amikor önmagára néz, csak erőtlenséget, csalódottságot tapasztal, de mikor az Úrra tekint, Isten megmutatja, kicsoda Ő. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Fil 4,13)

Végül imaközösséggel zártuk a napunkat, imádkozva további utunkért, gyülekezetünkért, családjainkért.

Én személyesen azért vagyok hálás, hogy nem csak a presbitereknek, hanem feleségeiknek is van egy ilyen alkalom, ahol megoszthatjuk egymással örömeinket, terheinket. Reméljük, a jövőben is lesz csendesnapunk, és imádkozunk azokért, akik most nem voltak itt, hogy legközelebb ők is velünk tölthessenek egy napot az Úr jelenlétében.

Szatmári Piroska

Kovalszki Mária
Rozsinszky Emilia
Faragó Laura

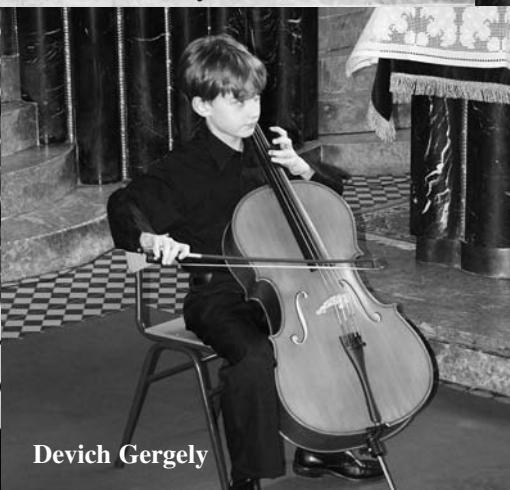
Szabó Ferenc

Szemenyei Eszter

Albert Benjámin

Devich Gergely

Tolnay Lea
Tolnay Ráchel

Bruckner Sebestyén
Somogyi Dániel

Együtt zenéltünk

Vitéz Júlia

Bartus Réka

Fotók: D. M.

Hetei-Bakó Teodóra

Pálúr Johanna
Pálúr Judit
Pálúr János

Tanulni mentem...

Kamaszaink helykeresése

Amikor megtudtam, hogy a kamaszokról lesz szó a gyülekezet és a Julianna iskola közös családi csendesnapján, rögtön az fogalmazódott meg bennem, hogy muszáj elmen-nem, mert muszáj más, e témában tapasztalt testvérektől tanulnom erről. Nálunk a legnagyobb gyerek is még csak kiskamasz, de e kornak számtalan jellegzetes tünetét átélhet-jük vele. Meg kell tehát tudnom, hogyan is kell ezt a korszakot jól kezelni

A csendesnapra – legnagyobb meglepe-tésemre – nem jöttek el túl sokan. Kb. 40-en voltunk együtt a Julianna tornatermében, pe-dig azt hittem, hogy a téma majd sokkal több család számára lesz vonzó.

3 Meg

Hogy mi mindenből maradtak ki azok, akik nem tudtak eljönni aznap?

A kezdő éneklés után Somogyi Péter és felesége, Krisztina mondták el nagyon érde-kes és tanulságos bizonyágtételükben, hogy ők hogyan is élik, látják családjuk „kama-szos” napjait. Először saját gyerek-, ill. kama-szskorukról beszéltek, majd példákkal szemléltetve elmondták, hogy milyenek is a serdülők, mitől nehéz ez a korszak.

Érdekes volt számomra az a gondolat, hogy nem csak gyerekeink nőnek, erősödnek, hanem velük együtt fölerősödnek a régi tulaj-donságaik és bűneik is. Sőt a szüleik – vagyis a mi bűneink is bennük. Gyermekeim bűnei – bűneim gyermekei – hangzott a gondolat, ami azóta is nagyon elevenen bennem él. Kriszti-na azt mondta még: 3 MEG jutott eszébe, amíg készült. Fontos, hogy meghallgassuk, megértsük kamasz gyerekeinket, és megbo-csássunk nekik.

Nagyon jó volt, hogy beszéltek arról, mennyire el lehet rontani a dolgokat bizonyos reakciókkal. Pl. ha rögtön reagálok, ahelyett, hogy várnék, gondolkodnék rajta: el kell-e mondanom a saját érzéseimet, gondolataimat.

Vagy jó szembesülni azzal, hogy mi jön ki belőlem ebben a nehezebb időszakban, a gyerekeink egy-egy kamaszos reakciója so-rán. Ilyenkor kiderül, hogy mekkora az ÉNem. Hiszen sokszor azért nem viseljük el a stílusukat, viselkedésüket, mert az dolgozik bennünk: hogy mer így beszélni, így visel-kedni – velem?

Felháborodásunk helyett inkább mi le-gyünk okosabbak, szelídebbek, türelmeseb-bek, mi adjunk nekik!

Az sem jó, ha sok elvárásom van felé-jük, vagy túl magas mércéket állítok fel ne-kik, amiknek meg kell felelniük

Nagy örömünkre a lelkészházaspár azt is elmondta, hogy hogyan, mivel lehet segíte-ni kamasz gyerekeinket: családi összetartás; gyülekezeti, lelki háttér biztosítása; közös (lelki) programok; közös csendességek; elfo-gadás és sok-sok-sok beszélgetés.

Mit? Kivel? Hová?

Péter és Krisztina bizonyágtétele után dr. Villányi Lenke hívó pszichológus előadása következett.

Az előadásban állomásokat hallottunk egymás után. Érdekes volt, hogy milyen messziről indultunk: már a szülők gyermek-kora, párválasztása, a gyermekvárás időszaka is befolyásolhatja gyermekünk velünk való kapcsolatát, illetve serdülőkorát. Amikor a gyermek megszületik, az anya a saját csecse-mőkori élményeit is újra átéli – még ha ez nem is tudatos benne. Ugyanígy van ez a kama-szskorral is. Amikor gyermekeink serdül-ni kezdenek, bennünk ugyanúgy előjönnek a sa-ját kamaszskorunk érzései, problémái. Az élet-

korokhoz köthető állomások arról szólnak, hogy környezete tükrében minek is látja magát a gyermek, az ifjú. Az vagyok, amit: kapok; tudok; el tudok képzelni; amit hiszek és tudok. És hogy hogyan éli meg ezeket az időszakokat, hogyan alakul az egyikből a másikba való átmenet, az sokban függ tőlünk, szülőktől.

A pszichológusnő is azzal zárta mondani-valóját (ami bennem egyre jobban felerősödött), hogy rengeteget kell velük beszélgetni. Az előadás után 4 csoportban lehetett megbeszélni – kamaszos dolgokban igen jártas csoportvezetők irányításával, segítségével – azokat a kérdéseket, témákat, amik minket leginkább érintettek, érdekelték. Lázár Viktória – aki a juliannás szülői választmány elnökeként ennek a napnak „szülőanyja” és szervezője volt – igen szellemesen (és tapasztaltan) találta ki a csoportok elnevezését. Volt „Mit vegyek fel?” csoport, ahol az öltözködésről, az énképéről, a másokhoz való idomulásról lehetett beszélgetni. A következő a „Kivel barátkozzak?” csoport volt, ahol a kortárs kapcsolatok, szerelem, barátság témák voltak

hangsúlyosak. A harmadik, az „Elmondjam a szüleimnek?” csoportban az őszinteségről, nyitottságról lehetett beszélgetni, míg a negyedik, az „Elmehetek?” csoportban az önállóság kérdéseiről, a külön programokról, illetve a szabadság és korlátok nehézségeiről volt szó.

Nem vagyunk egyedül!

A piknik ebéd után Somogyiné Krisztina tartott záró áhítatot az ifjú Timóteusról, akinek életéből, családjá hitéből megint csak sok fontos gondolattal lehetett felvétezní magunkat az otthoni kamaszságokkal szemben.

Ez után az igen tartalmas fél nap után meglehetősen elgondolkodva mentem haza. Eddig is úgy éreztem, láttam, hogy különösen nehéz időszak ez a családok életében. Most viszont minél többet hallottam a köztünk szolgálóktól, annál jobban összehúztam magam a széken, és az fogalmazódott meg bennem, hogy mennyire kicsi, tudatlan és gyenge vagyok én ehhez a nagy feladathoz.

Elszomorodásomban azonban az is eszembe jutott: tudhatom, tudhatjuk, hogy nem egyedül kell megküzdeni ezzel a korszakkal, ezekkel a nehézségekkel. Mert jó esetben ott van a házastársunk, akivel mindezt meg tudjuk beszélni, tudunk érte együtt imádkozni. És mindenekelőtt: Istennel tesszük meg ezt az életszakaszt is!

Ő pedig ezt mondja nekünk: „*Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.*” (Jak 1,5)

És végül, utolsó utáni gondolatként (ez itt a reklám helye): Aki szeretné a teljes előadásokat meghallgatni, a gyülekezet honlapján (www.fasor.hu) rákereshet a Meghallgatható: Nevelői csendesnap – Kamaszaink helykeresése címszó alatt.

Demeterné Harmathy Zsófia

Hogyan üzen Isten? JEL A KOTTÁN

Msztyiszlav Rosztropovics a kedvence.

A csellisták közül a példaképe.

– A Dvorák-gordonkaversenyt senki sem játssza jobban – mondja a tizenkét éves Gergő. (Ó, bárcsak ő is eljátszhatná egyszer!) Gyakran hallgatjuk a lemezeit. A nagy versenyműveket, a kisebb ráadásdarabokat, a romantikus gordonka-zongora szonátákat.

Meséltem Gergő fiúknak azt is, hogy mennyire tisztelik Rosztropovicsot Berlinben.

Legendás 1989. évi berlini fellépése.

Két nappal a fal leomlása után a Checkpoint Charlie-n, a híres kelet–nyugati átkelőhelyen Bachot játszott. Ámulva hallgatták a szabadság mámorában az emberek – az egész világot bejárta az erről az eseményről készült fotó. Rosztropovics három éve halt meg, minden idők egyik legnagyobb gordonkaművészeként tiszteli a zenei világ.

Gergő pedig három éve csellózik. És voltaképpen itt kezdődik a történet – rövid bizonyoságtétel arról, hogy miként szól hozzánk Isten, milyen „ötletei” vannak.

Ahogy mondani szokták, Gergő „rákatant” a csellóra. Ő választotta ezt a hangszer, talán mert a nagyapja is gordonkázott, de leginkább bársonyos hangja miatt. Minden érdekli, ami a hangszerrel összefügg. „Dr. Cselló” – becézte valaki nemrég szeretettel. Járjuk a hangversenyeket. Gyűjti a sztárok képeit. Casals, Fournier, Tortelier, Du Pré, Yo-Yo Ma, Maisky, Perényi Miklós fotóit nézegeti a számítógépen. És gyűjti az aláírásokat is. A fiatal magyar csellistákkal, Várdai Istvánnal, Fenyő Lászlóval már több aláírt koncertjegyet és CD-t őrzünk becses kincséként.

Rosztropovics
a berlini falnál (1989)

Kiskamaszos szorgalommal gyakorol. Élvezi a pódiumot. Tehetségesnek tartják, biztatják, sikere van. Gergő azt mondja, ő már döntött, csellóművész akar lenni. Mi meg csak vívódunk. Tényleg muzsikus lesz? A kérdés állandóan ott feszül bennünk, hiszen nem könnyű ez a pálya. Micsoda vetélkedés van! Csak a legjobbak boldogulnak, és egy hangszer óriási áldozatokat kíván. A nagyapja is nagyon félti – nyilván tapasztalatból. Amíg a többiek fociznak, kirándulnak, skálázni kell otthon, mozi helyett pedig sokszor majd az etűdöket kell választani. Valóban ebbe az irányba terelessük Gergőt? Igaz, legalább valami széppel foglalkozik ebben a sötét világban... Küldjük tehát a Zeneakadémiára? Istenem, mit tegyünk? – szól gyakran imádságunk. Feleséggel az Úrhoz for-

dultunk, adjon jeleket, vezessen minket, Őrá szeretnénk bízni Gergő útját, jövőjét.

És Isten üzent nekünk, egy apró jelet küldött, különleges módon: kottára írva.

Feleségem úgy másfél éve kapott valakitől egy köteg régi kottát egy zacskóban. Hazahoztuk őket, letettük a pakkot az előszobában, azóta úgy is maradt. Most fedeztük újra fel. A legtöbb kotta használhatatlan volt, „saláta”, ki is dobtuk valamennyit, kivéve öt darabot. Ez az öt „túlélő” bekerült a szoba asztalára – majd eltesszük, gondoltuk. De Gergő (ki más a családból?) belelapozott a középsőbe.

„Papa, ez egy eredeti Rosztropovics-aláírás!” – hallottuk a kiáltást, és már hozta is fiúnk boldogan, amire rábukkant egy Richard Strauss-kotta második lapján. „Rosztropovics! Érted? Ezt neem hiszem eeel!” Megdöbbenve álltunk feleségemmel: Semmi kétség, az interneten is ellenőriztem, a kék tintával írott kézjegy a világhírű csellóművészé.

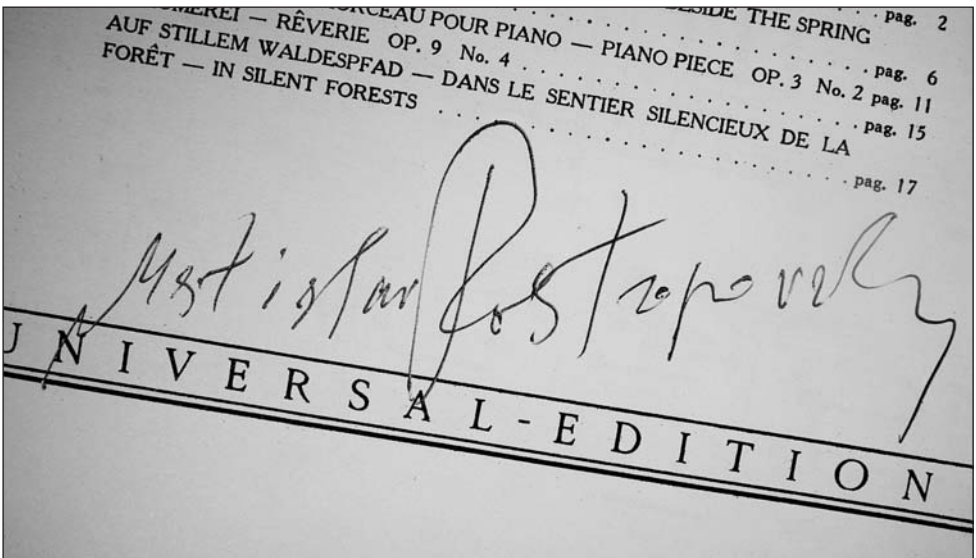
„Értem, Gergő, nagyon is... – válaszoltam örömmel. – Isten meghallgatta imádságunkat. Küldött egy apró jelet. Nem dobtuk

ki, és érdekes, hogy éppen te találtad meg. És az is, hogy éppen Rosztropovicsé az írás. Az Úr azt üzenté, jó úton jársz.” Igen, feleségemmel azt értettük meg, hogy ne aggodalmaskodjunk tovább, mit hoz a jövő. Azt majd meglátjuk. Most egyelőre folytassuk Gergővel azt az utat, amin a csellójával elindult.

A kottára firkantott aláírás úgy születhetett, hogy a kotta egykori tulajdonosa, talán egy zongoraművész, jelen lehetett Rosztropovics egyik budapesti hangversenyén. A mester többször fellépett Magyarországon. Koncert után pedig a kottatulajdonos aláírást kért a rajongott csellistától. A kotta végül, ki tudja, milyen utakon, hosszú évek múltán nálunk landolt.

Másfél éve talán még nem ismerte volna fel a fiúnk Rosztropovics autogrammját, nem mondott volna neki semmit. Ma már bekerevezve díszíti szobájának falát. Jó ránézni, amikor hallgatom, ahogyan Gergő csellózik. Ha gordonkaművész lesz, Isten dicsőségére fog muzsikálni!

Devich Márton

NEM CSAK FÉRFIAKNAK

Az őrt álló hívó férfi

„Mert így szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit lát, mondja meg. És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevék csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. És kiálta, mint oroszlán: Uram, az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen állok egész éjszakákon.” (Ézsaiás 21,6–9)

„De mi imádkozánk a mi Isteniünkhöz, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy féltünk tőlük.” (Nehémiás 4,9)

A hívó ember, az Istent félő, és az Ő országát építő ember őrt álló ember. Isten valamennyiünket beállított különböző helyekre – őrt állunk a családjunkban, a munkahelyünkön, a gyülekezetünkben – szolgálatunkban, az egyházunkban, a nemzetünkben.

Óvjuk-védjük mindazokat az értékeket, vagy akár személyeket, vagy intézményeket, amelyeket Isten ránk bízott. Óvjuk Isten országának minden csodáját – Isten igazságát, dicsőségét.

Milyen is az őrt álló ember?

Férfitestvéreim közül bizonyára sokan voltak katonák, én magam egy esztendeig, amely idő alatt igen sok őrséget adtam, a 24 órás őrökös kitéltte katonai szolgálati időmnek csaknem az egynegyed részét.

Isten azt helyezte a szívemre, hogy világgi – a katonai életből vett – párhuzamokkal arról szóljak, milyen tulajdonságokkal kell rendelkeznie egy olyan hívó férfinak, aki keresztyénként a helyén őrt áll – vagyis milyen tulajdonságai vannak egy őrt álló katonának.

Tíz ilyen tulajdonságot szeretnék felsorolni – és ezek tükrében meg-megvizsgálhatom magam, megvizsgálhatjuk magunkat, mennyire állunk mi a helyünkön, mennyire örködjünk jól hívő emberként Isten országában.

1. HŰSÉGES

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2,15) – Tudjuk, hogy mi hűtlenné lettünk ehhez az isteni parancshoz.

Az őrt álló ember első és egyik legfontosabb tulajdonsága a hűség. A hívő ember hűséges – Istenhez, családjához, gyülekezetéhez, nemzetéhez. – Gondoljuk meg, mi lenne, ha az őrt álló katona nem lenne hűséges saját csapatahoz. Átáll az ellenséghez, nem jelez, ha rájuk törnek. Hűtlenségünk az ellenséget – a sátánt – hozza helyzetbe.

2. ÉBER

Aki örködött már 24 órán át, egész éjszakákon át, az tudja, milyen irgalmatlanul nehéz ébren maradni. Bizony, testvérek, megvallom, volt olyan őrségem, hogy elbuktam ebben, és hiába volt hideg, lefeküdtem az őrtorony padlójára, és ha csak néhány órát is elaludtam úgy, hogy a kockázat óriási volt – ha bármi történik, netán a senki földjén, az éjszaka közepén veszélybe kerülök, vagy ellenőrzés jön – igen súlyos büntetés vár rám. Jusson eszünkbe, hogyan viselkedtek a tanítványok a Getsemané kertben. Mit kért tőlük Jézus, amíg imádkozik: „*virrasszatok velem!*” Amikor visszament, alva találta őket, mert „*elnehezült a szemük*”. Nos, nekünk ébernek kell maradnunk a sátán támadásai ellen – a hívő ember éber. És ébernek kell lennünk Krisztus visszatérésére gondolva is, hiszen tudjuk, bármelyik pillanatban bekövetkezhet ez a pillanat, és nem mindegy, hogy hitünkre nézve

milyen állapotban talál és ítél meg minket az Úr.

3. KITARTÓ

Ide kapcsolódhat szorosan egy másik tulajdonság is – a hívő ember, az őrt álló ember kitartó. Nem könnyű azt a 24 órát őrségben végigcsinálni. Az ember megpróbálja szórakoztatni magát, nappal még könnyebben megy, énekel, nézi a természetet, töpreng, de aztán éjszaka már nagyon nehezen telik az idő, amíg jön a váltás. De kitartónak kell lenni, az őrhelyet pedig nem szabad elhagyni. Akármilyen történik is. Gondoljunk Jézusra. Ő sohasem adta fel. A szenvedések közepette sem – és a szeretetét sem.

4. KÉPZETT

Az őrseget adó katonának képzettnak kell lennie. Tudnia kell a parancsot, tudnia kell, hogy hol, mit őriz, honnan várható veszély, ha bármi történik, mit kell tennie. Tudnia kell bánni a fegyvereivel. A hívő ember, mint őrt álló ember, hasonló helyzetben van. A keresztyén embernek tudnia kell, hogy bizonyos helyzetekben hogyan lépjen, mit mond erről vagy arról a kérdésről az Ige, a Biblia. Tudnia kell, hova forduljon: Istentől kell elkérnie a megoldásokat – Ő a „parancsnok”. „*Szemeim megelőzik az éjjeli őrseget, hogy a te beszédedről gondolkodjam*” – olvashatjuk. (Zsolt 119,148). Úgy kell állnunk Isten országában a helyünkön, hogy mindenben Őreá tekintsünk.

5. SZEMBE NÉZŐ – ÖNMAGÁVAL

Az őrségben álló ember látszólag magányos. Egyedül marad hosszú órákon át önmagával – és ezt bizony sokan nem tudják elviselni. Nyilván sokan hallottak azokról a szörnyű hírekről, hogy katonaságban milyen sokan követnek el öngyilkosságot – a legtöbbet őrségben, amikor éles lőszerrel megtöltött

fegyvert adtak a kiskatonák kezébe. Ha az ember egyedül van a világban, nem bírja elviselni a világ rá nehezedő súlyát, és a saját bűnei súlyát. De a hívő ember tudja, hogy nincs egyedül. És a hívő ember szembe tud nézni önmagával is, mert tudja, hogy Isten nélkül semmi az élete. Jézus pedig minden bűnétől megszabadította. Isten ismerete segít saját magunk megismerésében.

6. SZEMBE NÉZŐ – A VILÁGGAL, AZ ELLENSÉGGEL

Ez szorosan kapcsolódik az előző tulajdonsághoz. Egyértelmű, hogy az őrt álló katonának, ha közeledik az ellenség, szembe kell nézni vele. De nemcsak az ellenséggel, a „világgal” is: mondjuk egy állattal, ha arra jön, természeti jelenségekkel, bármilyen helyzettel. Így van a hívő ember is. Nem dughatjuk homokba a fejünket, szembe kell nézni a körülöttünk élő világgal, a bűneivel, a hitetlenséggel, a sátánnal és kísértéseivel.

7. JÓZAN

Aki volt katona, az tudja, mennyire hűs-ba vágó ez a kérdés. A leggyakrabban az őrt álló katonák csempészték be a laktanyába a szeszest, hogy inni lehessen. És gyakran maguk az őrt álló katonák részegedtek le a legjobban. Hogy ne fázzanak a hidegben... A józanság igen fontos tulajdonság – a hívő ember számára is. Isten józanságra int, a józanság egyfajta megfontoltság, mértéktartás, bölcsesség, és ezt nekünk, hívő férfiaknak felülről, Istentől kell elkérnünk, hogy megfelelően álljunk helyt őrhelyünkön. „Őrhelyemre álllok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit felelek én panaszom dolgában.” (Hab 2,1)

8. FELVÉRTEZETT

Az őrséget annak idején én is éles fegyverrel adtam. Félt hadseregünk a Bakonyban,

hogy jönnek a Kisalföld felől a gaz imperia-listák...(?) Az őrségben állóknak szükségük lehet fegyverre minden pillanatban. A hívő embernek is szüksége van „fegyverekre” – szintén minden pillanatban. Melyek a mi fegyvereink? Az Ige, a Biblia, az imádság. Továbbá ismerjük Isten fegyverzetét az Efézusi levélből: igazságszeretet, a megigazulás páncélja, a békesség evangéliuma hirdetésének készsége, az üdvösség sisakja, és a Lélek kardja, ami az Isten beszéde. Az őrt álló férfi ezekkel a fegyverekkel együtt él.

9. TETTRE KÉSZ

Az őrségben, minden pillanatban történhet valami. A hívő ember őrségében is: egy csapás az életünkben, egy hatalmas próba, egy nagy meglepetés. Jó is, rossz is. Megszűnik a munkahelyünk. Meghal egy szeretünk. Megszidnak minket, elfordulnak tőlünk. Szembesítenek bűneinkkel. És amiről már szóltam: bármelyik pillanatban vissz térhet a mi Urunk, Jézus Krisztus. Legyünk erre felkészülve, és arra, hogyan cselekedjünk egy hirtelen nehéz helyzetben. Ezt is az Úrtól kérjük el – és amit mond, tegyük is meg!

10. MEGBÍZHATÓ

Azt a katonát küldik őrségbe, aki megbízható. A hívő embernek is megbízhatónak kell lennie. Kiszámíthatónak. Következetesnek.

Kedves testvérek, őrségben állunk.

„Annakfelette monda Isten Ábrahám-nak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az Ő nemzedékei szerint.” (1Móz 17,9) Ebben kell jár-nunk, és bizony akkor vagyunk a helyünkön, ha legalább ezt a tíz tulajdonságot elmondhatjuk magunkról. Én kívánom, hogy így legyen. Jó őrséget mindenkinek!

Devich Márton

Kegyes férfiasság – férfias kegyesség

„Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, aki mellett bizonyosságot tesznek az ott lakó zsidók mind, eljött hozzám, elem állt, és így szól: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az Ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az Ő ajkáról. Mert az Ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál.” (ApCsel 22,15)

Olyan korszakban vagyunk együtt, ahol lassan két ismeretlen fogalom a címben jelölt kifejezésépár. Mit jelent a kegyesség? S mit jelent a férfiasság? Kétezer évvel ezelőtt élt egy Anániás nevű ember, akinek neve a héber chananjának elgörögösödött formája a Hania, ennek fordítása az Anániás. Jelentése: „az Úr oltalmaz”. Erről az emberről azt vallották, hogy ő „kegyes férfi”. Neve beszédes összefüggésben volt életével. Az Úr oltalmában élő kegyes férfi arcképe tárul fel előttünk. Kérdés, hogy értjük-e, mit jelent ez, de még inkább, éljük-e, amit jelent ez.

Az előadás címében azonban van egy többlethangsúly is, hiszen a kérdés felvetésében nem csak a kegyes férfi szerepel, hanem a kegyes férfiasság is. Mi indokolja ezt? Egy szerűen a status quo, a fennálló állapot, a hitvallási helyzet. A közeg, amiben élünk kegyesség helyett spiritualitásról beszél, férfiaság helyett genderről, társadalmi nemről. A posztmodern korban Luther híres mondása így fogalmazható meg, mint életmóttó: „Itt állok, de másképp is tehetnék”. Nincs olyan hatalom, nincs olyan erő, sem belül, sem kívül, aki nekem ezt kötelezővé tehetne volna. A történelmi vallások helyét a spiritualitás

ezernyi változata veszi át, arctalan vallási masszát képezve. A teremtsi rend helyét pedig átveszi a szabadon választható nemiség. A már megdöbbenően aktuálisvá vált tragikomikus vicc szerint a babakocsit toló anyukához odalépve kérdezik: „Jaj, de aranyos ez a kisbaba. Kisfiú vagy kisleány?” A válasz így hangzik a posztmodern anyuka ajkáról: „Majd eldönti, ha felnő.” S ez nincs messze tőlünk, egy tavalyi kormányrendelet szerint az óvodában idén szeptembertől kerülni kell a nemi sztereotípiákat. Egyes és kettes szülőkké válhatunk, anya és apa helyett. Micsoda álságos magyarázkodás vezeti be azt a szemléletet, ami az ENSZ és az EU politikájának „vezérelve”, és „mindent átfogó feladata lett”.

Kevesen tudnak erről, pedig itt arról van szó, hogy megalkossák az új embert, akinek szabadságában áll szexuális azonosságát megválasztani és kiélni. Ezzel a szemlélettel szembeszállni diszkriminációnak minősül, és ezért büntetőjogilag üldözhető. Az oktatási tárca magyarázó gondolataiban példát is hozott a negatív sztereotípiákra: ilyen, amikor azt mondjuk, hogy a tipikus férfi erős, célratörő. A tipikus nő gondoskodó, kedves, visszahúzó. A nő főz, mos, takarít, a férfi karriert épít és pénzt keres, eltartja a családot. A minisztérium leszögezi: egy modern társadalomban a nevelés során kerülni kell ezen nemi sztereotípiák erősítését. Milyen szimpatikus érvelés, hát valóban van tipikus férfi és tipikus nő? Érdekes, hogy a Magyar Szinoníma Szótár nem tartalmazza a férfias, férfiaság kifejezést. Talán azért, mert olyan egyértelmű?

Az Úr Jézus Krisztus szavai eligazítóak és gyógyítóak: *„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megis-*

meritek az igazságot, és az igazság megsabadít titeket.” (Jn 8,31–32) Mi az Igéből tájékozódunk, és ahhoz kívánunk ragaszkodni.

Kegyesség – Jámborság; a helyes, félve tisztelő és engedelmes magatartás Istennel szemben (2Tim 3,5) (Bibliai Nevek és Fogalmak) ledönti a férfiasságról alkotott képet? A kegyes férfi jámbor és nem kemény? József Attila *Tudod, hogy nincs bocsánat* című verse másról szól:

Tudod, hogy nincs bocsánat,
hiába hát a bánat.

Légy, ami lennél: férfi.
A fű kinő utánad.

A bűn az nem lesz könnyebb,
hiába hull a könnyed.

Hogy bizonyosság vagy erre,
legalább azt köszönjed.

Mi azt valljuk, hogy van bocsánat, és mi is erre szorulunk. S azt köszönjük, hogy bizonyosság lehetünk erre. Mert a férfiasság nem külső jellemvonás, hanem elsősorban belső, a hazatalált férfi, az atyai házhoz tartozó férfi sajátja. A minta Isten Atya volta, a Fiú élete a földön, a testet öltött Ige, a Szentlélek munkája. Hamis képek vannak előttünk, torzók: zsarnok, papucs, infantilis, mulya, keményfiú, gyöngéd, gondos, önmegvalósító. A valódi képet kell látnunk. Mit mond az Ige? A hamis emberképek alapja mindig a hamis istenképben keresendő. Ezért az Ő megismerése a legfontosabb feladat. S ebben kapcsolódik össze a kettő: kegyes férfiasság és férfias kegyesség. Két Ige az Ószövetségből és az Újszövetségből:

„Nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfiz imaiban gyönyörködik. Az istenfélőkben gyönyörködik az ÚR, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak.” (Zsolt 147,10–11)

„Mert a test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség pedig mindenre hasznos,

Egy férfias hangszerez...
– a Fasori férfi csendesnapon Ottmár Dávid
trombitájátékát is élvezhettük

mert megvan benne a jelen és a jövő élet ígérete.” (1Tim 4,8)

Napjainkban sokan egészséges testmozgás nélkül élnek. Ugyanakkor a hamis testkultusz világában élünk, ahol sokaknál nagyobb jelentősége van annak, hogy mennyire kiművelt az izomzatuk, mint a fejük. De Istennek nem a fittekben telik kedve, nem bennük gyönyörködik. Vagyis Istennek nem fontos az egészségünk? Éppen ellenkezőleg. Ő az egész ember jólétéről, vagyis egészségéről gondoskodik. Mégpedig úgy, hogy rámutat arra, hogy a test gyakorlásánál is van fontosabb. Hiszen amennyiben életbevágó kérdés a test gyakorlása, sokkal inkább a léleké, a kegyesség, az istenfélelem gyakorlásában. Mit sem ér az erős izomzat, ha nincs erős, teherbíró, edzett lelkiünk. Egy törekeny testi alkatú

hívó ember erősebb, mint egy erős izomzatú, de hitetlen ember. Pál apostol ezért fogalmaz nagyon pontosan, amikor fiatal munkatársának, Timóteusnak ír: *„mert a test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség pedig mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és a jövőendő élet ígérete”* (1Tim 4,8). Szó szerinti fordításban a testi edzésről van szó, gimnasztikáról egy cél érdekében. Nem haszon-talan ez, de nem lehet elsőleges, nem lehet fontosabb, mint a hitvalló élet. Arra hív az apostol, hogy ne érjük be a kevéssel, amikor a lelkünk és testünk egészségéről, igazi javáról van szó! Az igazi egészség titka az istenfélő élet! *„Az istenfélőkben gyönyörködik az ÚR, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak.”* Vagyis az istenfélő ember az, aki bízik Isten szeretetében, kegyelmében, mégpedig megrendülten. Mert ez a szeretet a meg nem érdemelt jóindulata Istennek. Jézus Krisztusban adott szeretet, Akiben testet öltött és elvégeztetett ott a kereszten.

Nem az a kérdés igazán, milyen karbantartott a testünk, hanem az, hogy milyen karban van az egész életünk. Bízunk-e Isten örökkévaló karjaiban, amelyekkel lenyúlt a magasból? Bízunk-e a Jézus Krisztusban adott szeretetben, és élünk-e vele és belőle nap mint nap? *„Ezt mondja az ÚR: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az ÚRtól pedig elfordul szíve! Olyan lesz, mint a bokor a pusztában, nem remélheti, hogy eljön valami jó. Ott tengődik kövek közt a pusztában, a szikes, lakatlan földön. De áldott az a férfi, aki az ÚRban bízik, akinek az ÚR a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig eresztí gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”* (Jer 17,5–8)

Ha annyit ápolnánk a Vele való közössé-

günket, mint amennyit ápoljuk a testünket, már egészen más életet élnénk. A Jézus-követő, keresztyén ember számára az első, hogy az ő Urának teljen kedve benne. S ez nem egy kényszerű engedelmesség, hanem a szeretetében való bízalom.

Van-e ennél jobb hír? Nem a magam szeretetében kell bízni, nem a magam odaadásában, nem a magam cselekedeteiben, hanem Urunkéban. S akkor gyönyörködik bennünk az Úr! S tulajdonképpen Jézus Krisztusban, Aki kiábrázolódik rajtunk. S a kihallgatási teremben Jézusra mondott mondat: *„Íme az ember”* – igaz lesz ránk. Hiszen az igazi ember, az igaz ember ilyen, Isten szeretetében él bizalommal. Ott van-e a bizonyosság benned, hogy szeret az Úr? Most is, így is, ahogy vagy. Mert szeretete nem feltételekhez kötött. Az Úr felépít, összegyűjt, meggyógyít, bekötöz, táplál, támogat, ahogyan a zsoltárban olvashatjuk. S aki ismeri Őt, az maga is gyönyörűségét találja abban, hogy dicsérje az Urat: *„Milyen jó Istenünkéről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret!”* (1.v.) Gyönyörködhetsz Benne te is, és Ő is gyönyörködik benned: *„Nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfi izmaiban gyönyörködik. Az istenfélőkben gyönyörködik az ÚR, azokban, akik az Ő szeretetében bíznak.”*

Milyen az istenfélő, kegyes férfi?

• **Proféta:** Isten akaratát keresve és annak érvényt szerezve.

• **Pap:** Önmagát adva és közbenjárva.

• **Király:** Oltalmazva, gondoskodva és harcolva él.

Sziklaszilárd, önmegtágadó, mások javát kereső, gondoskodó, gyöngéd, céltudatos... Krisztusi ember, akiben kiábrázolódik a Krisztus. Vele és Lelke által ilyen férfiak lehetünk.

Somogyi Péter lelkipásztor

Bizonyágtévő férfiak

Manapság lámpással keresünk férfiakat férfias feladatokra. Kik azok a bizonyágtévők, és miben áll a bizonyáguk?

A bibliai „bizonyágtévő” kifejezés az ószövetségi „cédut”. Ilyen volt Dávid, Izrael királya, az ószövetségi állam megerősítője. Zsoltárai bizonyágok arra, hogy milyen kapcsolatban állt az élő Istennel. A bizonyágtévő szó görög megfelelője a magyarban is ismerősen hangzik: *mártírión*. Ebből származik a mártírság, azok bizonyágtétele, akik vérük árán bizonyítják valamely eszme vagy tény igazságát. Ma is élnek közöttünk olyanok, akik a második világháborúban, vagy az azt követő személyi kultusz során sokat szenvedtek Krisztusért. Gondoljunk gyülekezetiünk lelkészére, Szabó Imrére, akit a hatalom száműzött az egyházközség éléről.

Alapjában véve a bizonyágtétel jogi kifejezés, mely „vér nélkül” megerősít vagy megcáfol tárgyi, szóbeli, elméleti eldöntendő kérdéseket. A bizonyágtévő személyében tanúja, alanya a történéseknek, szava, cselekedetei hitelesítik az általa képviselt tényeket. Mai világunk érti ezt a szót, hogy mártírium, de tartalmát nem tartja kíváncsnak, hiszen az individuális ember nem érti, mi lehet jó az önfeláldozásban. Nos, Isten arra hív bennünket, hogy az Ő mártíriójai, tanúságtévői legyünk, és vigyünk az emberek közé az Ő üzenetét.

Kik lehetnek azok, akik Isten dolgainak bizonyágtévői?

„...Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyágot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett. Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát; az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben...” (Apcs 6,3–7)

1. HITBEN JÁRÓK

A gyülekezet tagjai így ismerhetik őket, más szóval „hívők”-ként. Ők azok, akik befogadták Jézus Krisztus bizonyágtételét, meg-

ismerték, hogy Ő az Atyától jött, meghalt a mi bűneinkért, és megváltott halála árán azok következményeiből. Mivel ez a bizonyágtételük igaz, ajándékba kapták a Szentlelket.

2. SZENTLÉLEKKEL TELJESEK

A hívők hitre jutásuk során felismerik, hogy születésüktől fogva bűn tartja foglyul a gondolataikat, érzelmeiket, cselekedeteiket, és tudatosan bennük, hogy ennek legyőzéséhez új hajtóerő, motiváció kell, ami rendszeresen megvizsgálja, megtisztítja a személyiségüknek ezeket a területeit. Ez ad új lendületet az Istennek való engedelmességben, hűségben, és a nehéz körülmények közötti helytállásban. Isten Szentlelkét kiárasztja azokra, akik megvallották bűneiket, és átadták a vezetést az életük felett az Istennek.

3. BÖLCSESSÉGGEL TELJESEK

Ami azt jelenti, hogy többet látnak a tények mögött, mint azok valósága. A nem hívőt a hívőtől ez különbözteti meg, hogy képes

megérteni és elfogadni Isten önálló döntését és akaratát a saját élete és a világ történései kapcsán. Ezeket kész átültetni engedelmesség révén a napi életgyakorlatába, illetve vállalni a meg nem értés helyzetét azokkal szemben, akik nem látják a hit objektívjén keresztül a tényeket. Az újjászületett ember mássá lesz, ez a változás megkülönböztet a világtól minket. Gondoljunk Pál állapotára; útban van Damaszkuszba a hóna alatt a felhatalmazással, hogy az istenfélőket börtönbe vesse. Történik vele valami, megnyílik a szeme az Isten dolgaira, és ezután már csak azt akarja tenni, amit Jézus, az ő megváltója kér tőle. Már Damaszkuszban bizonytságot tesz Jézusról, Jeruzsálemba visszatérve pedig csatlakozik a tanítványokhoz, majd Kis-Ázsia területén missziót folytat, és gyülekezetek sokasága kezd el növekedni munkája során.

– Érdeemes feltennünk a kérdést: valóban Isten bizonyágtevője, mártírja vagyok-e? A bizonyágtevők élete mit bizonyít a kívülállók számára?

A Timóteushoz írt 1. levél 3. részében Pál a püspökválasztás kapcsán fejti ki, hogy

milyennek kell lennie annak, aki az Isten ügyeiben forgolódik a gyülekezet élén. Ez az Ige tükröt tarthat elénk abban, milyenek vagyunk mi, akik elköteleztük magunkat Isten ügye és gyülekezete mellett:

„Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi; megfontolt, józan, tisztességes, vendégszerető, tanításra alkalmas; nem részeges, nem kötekedő, hanem megértő, a viszálykodást kerülő, nem pénzsóvár; olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmisségben és teljes tisztességben neveli. Mert ha valaki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára? Ne újonnan megtért ember legyen, nehogy felfúvalkodva az ördöggel azonos ítélet alá essék. Szükséges, hogy a kívülállónak is jó véleményük legyen róla, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.” (1Tim 3)

Pál úgy kezdi, hogy szükséges! Ez azt jelenti, hogy ami ezek után következik, az elengedhetetlen feltétel. Anélkül hiábavaló az egész. Egy autó szép kiállítási darab lehet, és csodás esztétikai élményt nyújt, ha motor,

vagy hajtóanyag (benzin, gázolaj), esetleg kormány nélkül építik meg. Azonban minden alkatrész hibátlan működésére szükség van a biztonságos közlekedéséhez, ahhoz a feladathoz, amire tervezték.

Melyek ezek a feltételek?

1. FEDDHETETLENSÉG

Tudjuk, hogy bizonyos munkaköri feladatok ellátásához erkölcsi bizonyítvány szükséges. Akik feddhetetlenek, azok ellen nem szabtak ki büntetőeljárás során letöltendő szabadságvesztést, illetve nem marasztalta el őket bíróság olyan mulasztás, vétek, bűn elkövetése miatt, amiért börtönbüntetés járna. Ez persze nem jelenti azt, hogy Isten gyülekezeteiből ki volnának zárva azok, akik börtönviseltek. Ismerek több testvért is, akik a börtönben tértek meg mások bizonyágtételei révén. Ma is igaz Jézus azon mondása, hogy Ő a betegek és bűnösök szabadítására jött. Azonban az Isten országában ennél szigorúbb feltételei vannak a feddhetetlenségnek. Egy belső erkölcsi tisztaságot feltételez, amely szándékaiban és elkötelezettségében határozottan ragaszkodik az Isten Igéje igazságaihoz, és az egész életszemléletét és életgyakorlatát átjárja az ennek való megfelelés vágya. Az ilyen ember nem a büntetéstől való félelmében nem cselekszik bűnt, hanem mert az elhívása, illetve az elhívója iránti szeretete és megbecsülése miatt nem bocsátkozik tisztátalan ügyekbe.

A Krisztust követő ember az, aki nem áll ítélet alatt, mert Jézus jót álltérte, mert már elszenvedte a bűneinek a büntetését a kereszten, és megszabadította annak lelki következményeitől, elsősorban attól, hogy azok Istentől elválasszák.

Megvan-e az életünknek ez a bizonyossága, hogy mi feddhetetlenek vagyunk az Isten előtt?

2. EGYFELELÉSÉGŰ FÉRFIÚ

Manapság a világ az ember nemiségének újraértelmezését feszegeti, és új hazugságokkal áltatja magát, amivel megpróbálja igazolni hamis és erkölcstelen kívánságait és szexuálisan elkövetett bűneit, akár a házasságon kívüli nemi kapcsolatról, akár az azonos neműek vagy gyermekek iránt érzett perverz vágyairól van szó. Korszerűtlennek és idejétmúltnak tűnik az egyfelelőségűség igénye, ami nem csak azt jelenti, hogy tiszta párkapcsolatban élek, hanem aki a feleségem, azzal mind a világi, mind az egyházi törvényeknek megfelelő nyilvános és elismert házasságkötésünk volt. Őszinte, kölcsönös szeretetből kötöttünk házasságot, fogadtunk hűséget egymásnak, és ragaszkodunk egymáshoz. Kettőnk kötelékébe még flórtszinten sem fér bele egy harmadik személy.

Azt kívánja Isten, hogy a házasságunkban visszatükröződjön az a tisztaság, amit Ő a házasságban ajándékozni akar nekünk. Ez csak azzal az egy emberrel lehetséges, akit Ő társamul adott, akit saját akaratomból vettem feleségül. Ez felveti azt a kérdést, hogy megkapja-e a társam azt a tisztességet, megbecsülést, elismerést és szeretetet, ami annak révén jár neki, hogy egy testté lett velem? Megbecsülöm-e a feleségemet azért a sok áldozatért, inspirációért, tanácsért, gondoskodásért, amit értem tesz? Meg tudom-e köszönni a tiszta ruhát, a vasalt ágyneműt, a finom vasárnapi ebédet? Megadom-e a tiszteletet neki a gyermekeim előtt? Tudatosul-e bennünk, hogy a gyermekeink azért tisztelnek és becsülnek bennünket, mert ezt megkapjuk önzetlenül a feleségünkől? Hogy azért működhet a tekintélyünk előttük, mint fegyelmező eszköz, mert ők alávetik magukat engedelmisségben, szeretetben a férjüknek?

Vagy úgy vagyunk, mint ahogy Déri Tibor megállapította, hogy „minden nagy férfi

árnyékában egy szenvedő nő kuporog”? A feleségem otthon egy kuporgó, szenvedő, elkeseredett, depresszióba sodródott, vagy egy virágzó asszony? Olyan-e mint egy rózsatő, amely évről évre virágot hoz és gyönyörködhetünk benne, vagy egy száradófélben lévő kóró? A feleségeink mindig hű tükei az Istennel és a velük való kapcsolatunknak! Ha megbecsüljük őket, akkor idősebb korban is visszatükröződik rajtuk a szépség. Jó, ha a Krisztust követő férfi feleségén is látszik Isten dicsősége! A Példabeszédek könyve azt írja, hogy a derék asszonyban a férje teljes szívből bízik. Érzik ezt a szeretetet derék asszonyaink?

Az istentől megszentelt férfiú:

1. MEGFONTOLT

Azaz nem a pillanatnyi érdekeinek, érzelmeinek megfelelően hoz döntéseket, hanem látszik azokon, hogy Isten iránt elkötelezett, és a döntései egy vezérfonalra vannak felfűzve. Így amikor a pillanatnyi érdekek, érzelmek, mások véleménye megkérdőjelezi döntéseinek a helyességét, akkor kimozdíthatatlan abból, ennek következtében nem megvesztegethető, hanem kiszámítható és kiegyensúlyozott. Manapság az adott szónak nem sok becsülete van. De az igazi férfi arról ismerszik meg, hogy amit megígér, azt meg is teszi. Vajon a mi ígéreteink közül hány olyan van, amelyekre hiába várnak azok, akiknek az ígéretet tettük? Isten szava hiteles. Amit mond, az a maga idején beteljesül, legyen az ítélet vagy prófécia. Számot kell majd adnunk a szavainkról! Megfontoltan szólunk?

2. JÓZAN

A józanság azt jelenti, hogy a dolgokat annak látjuk, amik azok valóban. Az alkoholos befolyásoltság során az ember elveszíti a reális ítélőképességét. Olyan dolgokat élünk

meg valóságként, amelyek nem azok, és számos olyan dolgot nem észlelünk súlyának megfelelően. Az érzékek csalódása. A józan ember sosem lelkesül jobban, mint az adott helyzetben szükséges. Nem helyes, ha valaki intéssel, figyelmeztetéssel nem törődve tör előre, és abba fekteti összes erejét, idejét, pénzét, és közben elveszíti kapcsolatát szeretteivel, gyülekezetével, családjával. A másik véglet, amikor valaki olyan módon veszíti el józanságát, hogy mindent kételkedve fogad, mindenkor okvetetlenkedő kérdései, kételyei támadnak, és a jónak kerékkötőjévé, a saját boldogságának elvesztegetőjévé válik.

Meg kell vallanunk ugyanakkor, hogy nemcsak az alkohol veheti el a józanságunkat. Sokszor a jól végzett munka sikere, öröme is mámorítóan hat. Hogyan látjuk magunkat?

3. TISZTESSÉGES

Ami azt jelenti, hogy törvényes, tiszta úton járok. Tisztességesen megszerzett jövedelmemből élek. Nem tapad az életemhez, személyemhez semmi olyan, ami a feddhetetlenségemet megkérdőjelezné. Nem a feketegazdaságból élek, nem fogadok el megvesztegetést, és én sem vesztegetek meg mást sem rövid távú előnyökért cserében. Tiszta adózási morálom van, megadom a császárnak, ami a császáré, és Istennek is megadom, ami Istené. Például a tizedet minden jövedelmemből. Amim van, arra úgy tekinthetek, mint Isten ajándékaira, és irántam való megbecsülésének jeleire, mert minden szükségemről Ő gondoskodik. Mindezek mellett pedig fontos számomra a mások tisztessége is! Nem hordok rossz híreket, nem kérdőjelezem meg a mások jó szándékát, erkölcsi és anyagi tisztaságát.

Dr. Tolnay Lajos

(A következő számunkban folytatjuk!)

TE VAGY, URAM!

Kedves Fiatal Konfirmáló Testvéreim!

A Fasori gyülekezet presbitériuma nevében hozom köszöntésemet.

A mai Igéből szeretnék felolvasni néhány verset:

„János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az Ő tanítványai közül, monda néki: Te vagy-e az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk? És felelvén Jézus, monda nékik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek halálnak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik...”
(Mt 11,2–5)

Amikor elolvastam a mai napra rendelt

újszövetségi Igét, visszagondoltam azokra az évekre, amikor én tettem konfirmációi fogadalmat. És megvallom, hogy akkor én még nem éltem Jézussal. Kerestem Őt, és tudom, hogy Neki gondja volt az utamra. De ott feszült bennem a kérdés, amit állandóan, még konfirmandusként is fel-fel tettem magamnak, illetve Jézusnak, úgy, ahogyan Keresztelő János is: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Téged várjalak? Te vagy-e a Megváltó, Te vagy-e az élet?

Nem tudom, melyiketek milyen szívvel áll most itt, ebben az ünnepi pillanatban. Hiszem, hogy legtöbbetek már találkozott Jézussal, és befogadta Őt a szívébe, sőt, döntésével örökre elkötelezte magát Jézus követése mellett.

FIATAL
KONFIRMANDUSAINK, 2010

De ha mégis van valaki, akinek még kérdései vannak, figyeljük csak, miként is válaszol Jézus Keresztelő Jánosnak? Voltaképpen egy bizonyoságtévő gyülekezet képét rajzolja meg számára a tanítványokkal: „Mondjátok el Jánosnak, hogy ebben a gyülekezetben vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdetik az evangélium”.

Ez a bizonyosság Keresztelő János kérdéseire, és most, kedves konfirmált Testvéreim, ez lehet a Ti egyik nagy bizonyosságotok, lehetőségetek is. Mert ez a gyülekezet, a „Fasor”, amely Jézusé, arra hív benneteket, hogy maradjatok közöttünk, és lássatok. Lássatok, hogy egyszer Ti is bizonyoságtévő legyetek! (Például gyertek velünk a sátoraljújhelyi gyülekezeti nyári táborba!)

Mert ha alaposabban megnézik, megismeritek a gyülekezetünket, akkor bizony láthatóvá, megtapasztalható válik számotokra, hogy itt a vakok látnak, a bénák járnak, betegek és bűnösök gyógyulnak meg, süketeknek nyílt meg a fülük, ahogyan az enyém is, halottak támadtak fel az életre, ahogyan én is.

Mi pedig, szeretett Fasori gyülekezet, jó, ha úgy fordulunk fiataljainkhoz, hogy valóban megismerhessék a velünk történt csodákat, és azzal a befogadó szeretettel, amely Jézus szeretetéből táplálkozik.

Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várunk? – kérdezhetjük.

Mi már tudjuk a választ: Te vagy, Uram! Drága Úr Jézus Krisztus!

Milyen jó, kedves fiatalok, hogy ezt már együtt vallhatjuk!

Így legyen! Ámen.

Devich Márton gondnok

(Elhangzott a Fasori templomban, a konfirmációi istentiszteleten, 2010. május 16-án.)

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

(Folytatás az előző számból)

A hitvallás eredetileg elfogadott szövege szelíd mérséklettel tárgyalta a hitbeli vitás kérdéseket, így ez nem okozhatott sérelmet sem a római katolikus vallás híveinek, sem a lutheránusoknak. Ámde éppen a Káté megjelenése évében tették közhírré a tridenti zsinat (1545–1563) határozatait. Ezek kemény kifejezésekkel kárhoztatták a protestánsokat, egyházi átokkal is sújtották – így tehát mi átok alatt vagyunk mind a mai napig. A tridenti zsinat e kíméletlen határozatai készítették aztán Frigyes fejedelmet arra, hogy – mintegy válaszul – ő is betoldassa a 30., az 57. és a 80. kérdésekbe a Káté többi részébe szinte nem illő kemény kifejezéseket. Ennek nyomán aztán a fejedelmek bevádolták Frigyeset a császárnál, és halálbüntetést kívántak a fejére. Meg kellett jelennie az 1566-i augsburgi birodalmi gyűlésen – és bár sokan lebeszéltek erről, mégis elment. Véremmel is kész vagyok áldozni hitemért – mondta indulásakor –, s miként fél századdal előbb Luther, ő is úgy állt meg a császár és a fejedelmek, valamint a római katolikus egyház főpapjai előtt, és éppen olyan bátorsággal tett bizonyoságot hitéről. Magatartása, elmondott védőbeszéde olyan mély benyomást tett a gyűlésen, hogy fejedelemtársai ekkor ruházták rá a „kegyes” melléknevet. A történelem így tartja őt nyilván: Kegyes Frigyes. Ily módon a császár a tőle előzetesen kívánt megtorló intézkedéseket nem adta ki.

A Kátét a fejedelem elküldte a különböző államok fejedelmi udvarainak. Tudomást vett arról Kálvin János is, és jóváhagyta. Magyarországra 1564-ben jutott el a Hitvallás, de magyar nyelven csak 1577-ben jelent meg

Huszár Dávid pápai református lelkész fordításában. Számos kiadás után az egész nép könyvévé vált a Káté, s a magyar református egyház hivatalosan is elfogadott szimbolikus könyve lett. Egyaránt tanították az iskolákban, és használták a templomokban. Ámde ez a könyvecske sok vihart megélt Magyarországon és külföldön is. Református népünk igazi küzdelmet folytatott annak megtartásáért. Mária Terézia abszolút uralkodása alatt (1741–1780) a protestánsok elleni támadásában kiadott egy rendeletet, amely arra kötelezte Debrecen városát, hogy kobozza el a város nyomdájában kinyomtatott Kátékat. A városban azonban, ahol többségükben reformátusok éltek, nem csak hogy nem teljesítették ezt a császári rendeletet, hanem az évek folyamán újra és újra kiadták a Kátét.

Ez a könyv a viharokon túl megmaradt annak, aminek készült: szimbólumnak, zászlónak, jelnek – vallásunk Igén alapuló foglalatának, hitünk zsinórmértékének, református népünk könyvének. Isten áldása így nyugodjon meg rajta!

* * *

Mi néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?

Az, hogy testestől-lelkestől, mind életben, mind halálodban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről, sőt inkább minden az én üdvösségemre kell hogy szolgáljon. Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít, és szív szerinti késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl Őnéki éljek.

A Heidelbergi Káté nyitánya – e remek-

be szabott első kérdés és felelet – a boldog keresztyén hit összefoglalása; örömből fakadó és örömmel elmondott vallástétel. Boldog bizonyosság szólal meg benne arról, ami az életet és a halált egyaránt átfogja: legszemélyesebb ügyünkről, a vigasztalásról. Érdekes, hogy Kálvin János a genfi kátéját avval kezdi, hogy mi az ember feladata. A válasz erre az, hogy Isten dicsőségére éljen. Ezzel szemben a Heidelbergi Káté legelőször azt kérdezi: mi a te egyetlenegy vigasztalásod – és ezt maga Kálvin is jóváhagyta. Nem mondta: rossz kezds, rossz folytatás. Persze, ő is gondolhattott erre – mert így igaz –, hogy csak a megvigasztalt ember tud Isten dicsőségére élni – és alapvetően mindannyian megtört szívű, vigasztalásra szoruló emberek vagyunk. Ám ha hagyjuk, hogy Isten megvigasztaljon bennünket, utána már könnyebben élhetünk az Ő dicsőségére...

Nagy Frigyes kastélyában ki volt írva a falra: Qui bene latuit, bene vixit – Aki jól rejtőzködött, az jól élt. Ámde aki ezt vallja, az azt vallja, hogy az életem magántulajdon, úgy csinálok, ahogy akarok, azt cselekszem, amit akarok, mert nem látják. Ezzel alapvetően felesel a Káté első kérdésére adott válasz: nem a magamé vagyok.

Mielőtt az ember bármit tesz, jó, ha tisztázza a tulajdonviszonyt. Nem léphetek be egy idegen házba, ha annak tulajdonosa nem hív, nem használhatom más járművét, telkét, pénztárcáját. Nem firkálhatom össze más könyvét, házát, kerítését... Pont a saját életünket ne tisztázzuk: kinek a tulajdona ez az élet? Azt gondoljuk, élhetünk úgy, hogy ezt soha nem tesszük tisztába: kié vagyok? Alapvető félreértés, ha valaki úgy gondolkodik, hogy bár semmim nincs, de van ez a pusztá életem, amivel azt csinálok, amit akarok... Ezért cigarettázhatnak a serdülő kamaszok, mondván: a magam tüdejét teszem

tönkre – titokban –, senkinek sem tartozom elszámolással. Ily módon nézhetem a horrorfilmeket, italozhatok, kábítószerezhetek – mert a magamé vagyok. És végül ez odáig juthat, hogy lehetek még öngyilkos is – elvégre én rendelkezem az életem felől. Bizony, félreértésből fakadó gondolatok és cselekedetek ezek! Aki a magáé, az nagyon szánalomra méltó; az ki van szolgáltatva a testének, a kívánságainak, a múltó világ szeszélyeinek. Aki magának él, az olyan, mint a kiközösített, akit elkap a forgószele, és löki, taszítja ide-oda.

A Káté tehát mindjárt az elején, a megváltás jogán tisztázza a magántulajdont, és azt mondja: ember, a te egyetlenegy vigasztalásod az lesz, hogyha tisztába jössz azzal, hogy nem a magadé vagy! Elszámolással és felelősséggel tartozol a te teremtető Istenednek – és pedig testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban... Ő adta a testet, amely a Szentlélek temploma (1Kor 6,19), Ő az, aki bejelenti igényét mireánk: „Te az enyém vagy!” Személyes hitvallásunk ezt visszahangoztatja: „Igen, én a tied vagyok, Uram!”. Mi tehát az, ami megvigasztal? A pénz, a hírnév, az életerőre alapozott magabiztosság – vagy valami más? Bizony, olyan vigasztalás kell az embernek, amely szegényen is, gazdagon is, árván is, de nagy családban is, egészségben is meg betegségben is, gyermekkorában is meg a halálos ágyán is egyformán megmarad neki, egyformán vigasztal. Ez nem más, csak az a bizonyosság, hogy nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett. A bűn elválasztja az embert Istentől. Alapvetően az a mi bűnünk, hogy Isten nélkül akarunk élni: az önhatalmúság. Az a bűn, hogy nem engedem Istent beleszólni az életembe – mert ha engedném, akkor már természetes, hogy nem lopnék, nem hazudnék, nem irigy-

kednék, nem lennék önző, nem ütném meg... Az az alapvető baj, hogy én önhatalmú akarok lenni: Isten nélkül akarok élni. Ámde Ő a bűnbocsánat és az örök élet lehetőségét adja nekem. A Káté az elégtételt és a szabadítást hozza elénk; jelezve, hogy az ember mérhetetlen és kifizethetetlen adósságát Krisztus egyenlítette ki, amikor az adóslevelet átszegezte (Kol 2,14). A Fiú váltságának és szabadításának felismerése mellett az Atya megőrző, gondviselő szeretetét is felismerjük. Keresttyén emberekkel is történnek rossz dolgok, de biztosak lehetünk afelől, hogy minden a javunkra szolgál. Isten nem azt akarja, hogy sikeres életet éljünk, hanem hogy üdvösségre jussunk. Mindez természetesen a Szentlélek bennünk munkálkodása által ér célba. Önmagunk börtönéből ugyanis csak a Szentlélek szüntelen ösztönző munkája szabadít ki. A hitvallás hármasság tagozódása, a Szentháromság titka így nyilvánvaló már az első kérdés-feleletében is. Bibliatanulmányozás vagy igehallgatás során észreveszszük, hogy egyes részek, szakaszok jobban megmaradnak szívünkben, emlékezetünkben. Ez a Szentlélek belső bizonyágtétele. Megtartja azokat az Igéket. Ez formáló erővé válik. Szentlelke által így biztosít engem az én Uram az örök élet felől – mert, hogyha nem maradnának meg bennem azok az Igék, akkor eshetnék kétségbe, hogy nincs örök életem. De az a tény, hogy rezonálok az Isten szavára, bizonyos bibliai szakaszokra, ez már azt mutatja, hogy engem az örök élet felé vezet és nevel – és szív szerint késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezen túl Őnéki éljek. Micsoda tehát az én egyetlenegy vigasztalásom? Az, hogyha valóban jól rejtőzködöm. Ha jól rejtőzködöm – de nem magamban és a dolgaiban, hanem Krisztusban rejtőzködöm.

Összegejtötte: Dévai-Józsa Gábor

A trolin történt...

Valamelyik nap jövök be dolgozni Buda-
kalászárról. Utazom a zsúfolt trolibuszon. Nem
látok ismerőst a buszon a nagy tömegben, de
egyszer meghalok egy beszélgetést. A
következő párbeszédre leszek figyelmes.

– Hová utaztok anyukáddal?

– Az óvodába, a Fasori református óvodá-
ba, a Csipkebokorba. Már lehet, hogy a tesiről
elkéstünk, de azért még jókat fogok játszani.

– Szeretsz óvodába járni?

– Igen – válaszoltak most ketten, az anyu-
ka és a gyerek –, mert nagyon jó ovi. Tetszik

tudni – folytatja az anya –, ha rosszak a
gyerekek, akkor is szeretik őket. Nem rögtön a
sarokba állítással büntetnek, hanem inkább
elbeszélgetnek. Szeretettel és türelemmel nevel-
nek. Nagyon szeretünk oda járni. Majd nagy-
csoport után a Julianna iskolába megyünk.

Nem vetek engem észre. Én azonban még
nagyobb örömmel mentem aznap dolgozni,
mert nagy biztatást jelentett ez a beszélgetés
számomra. Milyen nagy áldás, ha az
óvodánkról a jó hír ilyen hangosan és vidáman
terjed!

Bényeiné Herman Katalin óvónő

Fotó: D. M.

Ballagó óvodásaink

Tisztelt Nevelőtestület, Kedves Szülők!

Tanév végeztével a szülő számadást készít, hogy cseperedő gyermeke mennyit fejlődött az
elmúlt esztendőben. Egy bátoritan, félénk kislányt bíztam egy évvel ezelőtt a fasori református
gyülekezet által fenntartott Csipkebokor Református Óvoda nevelőtestületének gondjaira. E
gyermek ma verset mond, segítség nélkül és bátran énekel, értelmesen visszamondja a hallott
mesét és az asztali áldást, finnül is elmondja, mivel egyik csoporttársuk finn anyanyelvű.
Néptáncóráiról is lelkesen beszél. Édesapja halálának tragédiáját nem volt könnyű feldolgoznia,
de a nevelőtestület számos tagja segítette ebben. Ez a kisgyerek ma már kiegyensúlyozott és
boldog, ha társaival óvodán kívül is találkozik, e közösség tagjának érzi magát.

Hálával és köszönettel tartozom ezért az óvoda minden nevelőjének!

Isten segítse további munkájukat!

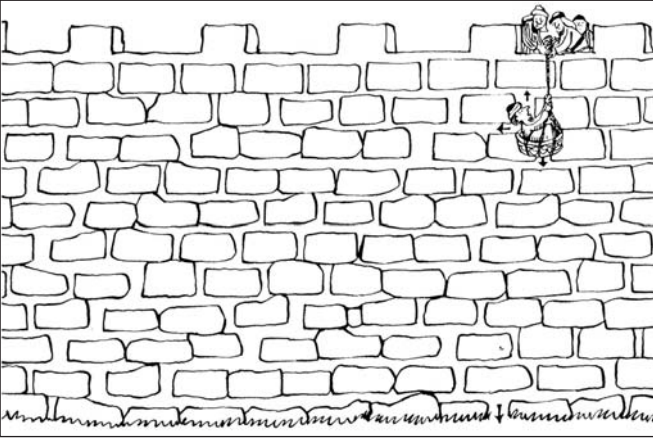
Csibi Kinga

Kedves Gyerekek!

Hurrá!! Itt a vakáció!! Mindenki utazik, nyaral. Ki a hegyekbe, ki vízpart mellé. Van aki autóval, van aki vonattal vagy busszal, repülővel. A Bibliában is van szó utazásról, ezért most ilyen témájú feladatokat oldhattok meg.

Szép nyarat, élménydús heteket kívánok mindenkinek – és ugye találkozunk Sátoraljaújhelyen?

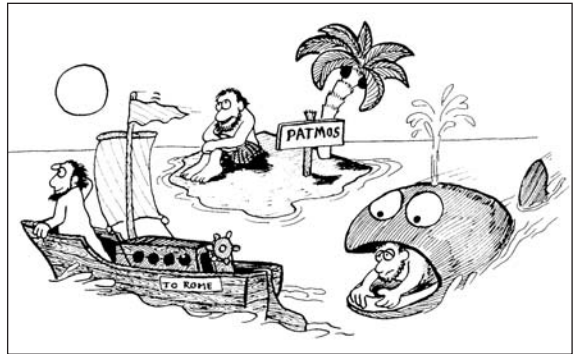
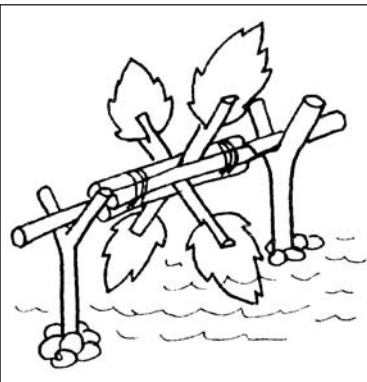
Zsó néni

1. Pál apostolnak megtérése után menekülnie kellett Damaszkuszból. Nem autóval tette, nem is lóháton, hanem kosáron eresztették őt le a városfalon.

Segíts megtalálni a tanítványoknak a téglák közötti utat!

2. Felismered, hogy ki kicsoda? (Olvashatsz is róluk Jónás könyvében, az Apcsel 27–28-ban, illetve a Jelenések könyvének 1. fejezetében.)

3. Ha szeretsz barkácsolni, nyaralásod során elkészítheted ezt a vízimalmot. Csak néhány ágacska és egy kis spárta szükséges hozzá. A leleményes kis szerkezetet úgy helyezd a patakba, hogy a levelek a vízbe érjenek.

ÁLLANDÓ NYÁRI ALKALMAINK

- Vasárnap** de. 10 óra istentisztelet
de. 10 órakor összevont istentisztelet gyermekeknek 3 korcsoportban
1. összevont óvodás csoport
2. 1–4. osztályosok
3. 5–6. osztályosok
3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat
- Szerda** du. 6 óra bibliai közösségi óra
du. 1/2 7 óra Timóteus ifjúsági bibliaóra (20 éves kortól)
- Csütörtök** du. 3 óra gyülekezeti bibliaóra
- Péntek** du. 4 óra Dániel ifi bibliaórája (16–20 éveseknek) torony földszint
du. 1/2 5 óra Mosoly ifi bibliaórája (14–16 éveseknek) helyszín változó
- Énekkari próbák nyáron megbeszélés szerint

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk kereszteleési istentiszteletet.

A szülőknek, keresztszülőknek fogadalomtételükre való felkészüléséhez két előkészítő alkalmat tartunk: a kereszteleés hetében kedden és csütörtökön 17.30 órai kezdettel.

KÖZÖS GYÜLEKEZETI CSENDESHÉT SÁTORALJAÚJHELYEN

Gyülekezeti összhangzattan címmel,
lélek- és közösségépítő hét augusztus 2–8-ig
hétfőtől vasárnapig.

KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG NAPJAI A FASORBAN

- Szeptember 18-án, szombaton 10–14 óráig
 - Szept. 19-én, vasárnap 12–17 óráig
18 órakor hangverseny
- Nyitott ajtóval várjuk templomunkba a látogatókat fiataljaink idegenvezetésével.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** következő alkalmá szeptemberben lesz
- **Pároskör** a nyári hónapokban nem tart alkalmat
- **Baba-mama kör** nyáron szünetel
- **Női imakör:** minden hó 2. és 4. péntekjén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Női kör** legközelebbi alkalmá októberben lesz
- **Párápoló tanfolyamot** a nyár folyamán nem tartunk
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.)
szerdán du. 4 órakor bibliaóra

FASORI FELKÉSZÍTŐ

Hitmélyítő sorozat küldetésünkről,
elkötelezettségnek.

- Szeptember 26. vasárnap 10 órakor
- Szept. 27 – okt. 1-ig, hétfőtől péntekig este 6 órakor

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakor és 17 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteleteket. Mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés hangzik el a templomban.

FASORI EVANGÉLIZÁCIÓ

- Hitébresztő sorozat örömhírről, keresőknek.
- Október 17. vasárnap 10 órakor
 - Okt. 18–22-ig, hétfőtől péntekig este 6 órakor

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.
Felelős szerkesztő: Devich Márton
1071 Budapest, Városligeti fasor 5.
Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu